שדה פתוח

בחירות מאוסף
דובי שיף

Open Field

Selections from the
Dubi Shiff Art Collection

حقل مفتوح

مختارات من مجموعة
مقتنيات دوبي شيف

מוזיאון נחום גוטמן לאמנות
Nahum Gutman Museum of Art

שדה פתוח

בחירות מאוסף
דובי שיף

Open Field

Selections from the
Dubi Shiff Art Collection

حقل مفتوح

مختارات من مجموعة
مقتنيات دوبي شيف

שדה פתוח: בחירות מאוסף דובי שיף
Open Field: Selections from the Dubi Shiff Art Collection
حقل مفتوح: مختارات من مجموعة مقتنيات دوبي شيف

מנכ״לית ואוצרת המוזיאון: מוניקה לביא
אוצרת התערוכה: מוניקה לביא
אוצרת אוסף דובי שיף: איריס ברק
מנהלת אוסף דובי שיף: גלית הזלקורן
עורכת: איריס ברק
טקסטים: איריס ברק, מאיה שמעוני, מוניקה לביא
עיצוב גרפי: קרן וגולן
עריכת לשון ותרגום לאנגלית: מאיה שמעוני
תרגום לערבית: ז׳נאן בסול
סריקות: שוקי קוק
לוחות, הדפסה וכריכה: ע.ר הדפסות בע״מ
כל המידות בסנטימטרים, רוחב לפני גובה
על הכריכה: מיה זר, פרדס, 2010, שמן על בד פשתן, 165×289 ס״מ

Museum Director and Chief Curator: Monica Lavi
Exhibition Curator: Monica Lavi
Curator of the Dubi Shiff Art Collection: Iris Barak
Dubi Shiff Art Collection Manager: Galit Haselkorn
Editor: Iris Barak
Texts: Iris Barak, Maya Shimony, Monica Lavi
Graphic design: Keren and Golan
Hebrew editing and English translation: Maya Shimony
Arabic translation: Janan Bsoul
Scans: Studio Shuki Kook
Plates, printing, and editing: A.R. Printing Ltd., Tel Aviv
All measurements are in centimeters, width x height
Cover: Maia Zer, Orchard, 2010, oil on linen, 289×165 cm

مديرة وقيّمة المتحف: مونيكا لافي
قيّمة المعرض: مونيكا لافي
قيّمة مجموعة مقتنيات دوبي شيف: إيريس باراك
مديرة مجموعة مقتنيات دوبي شيف: جاليت هزلكورن
تحرير: إيريس باراك
نصوص: إيريس باراك, مايا شمعوني, مونيكا لافي
تحرير لغوى والترجمة للانجليزية: مايا شمعوني
الترجمة للعربية: جَنان بصول
تصميم جرافيكي: استوديو كيرن وجولان
مسح: شوكي كوك
ألواح, طباعة وتجليد: ع.ر. للطباعة م.ض
جميع الأحجام بالسنتمترات, عرض×ارتفاع
على الغلاف: مايا زر, بستان, 2010, زيت على كتان, 289×165 سم

2026

©
כל הזכויות שמורות למוזיאון נחום גוטמן לאמנות ולאוסף דובי שיף
All rights reserved to Nahum Gutman Museum of Art and Dubi Shiff Collection
جميع الحقوق محفوظة لمتحف ناحوم جوتمان ومجموعة مقتنيات دوبي شيف

ISBN 978-965-91100-5-6

אוסף דובי שיף לאמנות הוא אוסף פרטי המושתת על הערכה עמוקה ואהבה לאמנות. בשלושת העשורים האחרונים האוסף מתמקד באמנות פיגורטיבית־ריאליסטית, מתוך שאיפה לחשוף את מגוון האמניות והאמנים הפועלים בסגנון זה בישראל על ידי שיקוף המנעד הרחב של השפה הפיגורטיבית – החל מיצירות העוסקות בנושאים מסורתיים כגון נוף, דיוקן וטבע דומם ועד לעבודות הנוגעות בסוגיות מרכזיות בשיח האמנות העכשווית.

מגוון הפעילויות הקשורות באוסף – כולל תערוכות, מענקים ופרסים – נובע מתוך מחויבות עמוקה לתמיכה באמנים ובאמניות הפועלים בסוגה זו. רכישת יצירותיהם לאורך השנים מאפשרת לעקוב אחרי התפתחותם האמנותית בתקופות שונות, לעיתים קרובות מתחילת דרכם ועד להפיכתם לאמנים מרכזיים בשדה. בהמשך לכך, האוסף אינו נותר פרטי ורחוק מעין הציבור, אלא פועל באופן עקבי להנגשת היצירות לקהל הרחב על ידי השאלתן לתערוכות בחללי אמנות בארץ ובעולם.

כך גם נולדה התערוכה **שדה פתוח: בחירות מאוסף דובי שיף**. פתיחת דלתות מחסני האוסף בפני מוניקה לביא, אוצרת מוזיאון נחום גוטמן לאמנות, זימנה מבט אוצרותי רענן המאפשר בחינה מחודשת של היצירות תוך טוויית הקשרים חדשים. בחירותיה רקמו תערוכה שבה ניכרת זיקה למסורות הקלאסיות של התבוננות בנוף ובמרחב הביתי, לצד עיסוק עכשווי בזהות, סביבה וזיכרון. מכלול היצירות מהדהד את הריאליזם הקלאסי, לצד פרגמנטציה ושימוש בחומריות מודגשת, המאפיינים, בין היתר, את הציור העכשווי.

הקטלוג המלווה את התערוכה בשלוש שפות מציע העמקה נוספת ביצירות ובהקשרן למכלול עבודתם של האמנים והאמניות המוצגים. ברצוננו להודות לצוות המוזיאון על שיתוף הפעולה, ועל ההזדמנות להציג מבחר מן האוסף במסגרת תערוכה זו.

איריס ברק, אוצרת אוסף דובי שיף

The Dubi Shiff Art Collection is a private collection created out of a deep appreciation and love for art. Over the past three decades, it has focused on figurative-realist art, driven by a desire to showcase the diversity of artists working in this genre in Israel. The collection reflects the broad range of figurative-realist art with works that follow classic themes like landscape, portraiture, and still life, as well as works that step away from traditional painting and adhere to the contemporary art scene.

The various activities surrounding the collection – including exhibitions, grants, and prizes – are motivated by a sincere desire to support the artists working in this field. The acquisition of their works over the years offers a unique opportunity to follow their artistic paths at different periods, often from the early stages of their careers to their emergence as central figures in the Israeli art world. With this in mind, the collection does not remain private or invisible to the public and seeks to make these works accessible to wider audiences through loans to exhibitions in art venues in Israel and worldwide.

This was also the starting point of the exhibition **Open Field: Selections from the Dubi Shiff Art Collection.** Opening the collection's doors to Monica Lavi, chief curator of the Nahum Gutman Museum of Art, invited a fresh curatorial perspective that lends itself to a re-examination of the artworks while tracing new connecting threads between them. Her selection weaves an exhibition that has a clear affinity with classical traditions of observing landscape and domestic interiors, as well as a very contemporary exploration of identity, place, and memory. The ensemble of works echoes classical realism, while also reflecting the fragmentation and focus on materiality characteristic of contemporary painting.

The trilingual exhibition catalogue offers further insight into the works and their context in the overall body of work of each featured artist. We wish to thank the team at the museum for this opportunity to collaborate and present a selection from the collection in this exhibition.

Iris Barak, Curator of the Dubi Shiff Art Collection

مجموعة مقتنيات دوبي شيف الفنية هي مجموعة مقتنيات خاصة ترتركز على حب وتقدير عميقين للفن. اتجهّت المجموعة في العقود الثلاثة الماضية نحو الفن الواقعي الانطباعي-الواقعي, سعيًا لكشف الفنانات والفنانين العاملين\ات بهذا الأسلوب في إسرائيل وعكس تنوع وثراء اللغة الانطباعية؛ بدءًا بالأعمال التي تتناول موضوعات تقليدية كالمناظر الطبيعية, البورتريهات والطبيعة الساكنة, ووصولًا إلى أعمال تتناول قضايا مركزية في الخطاب الفني المعاصر.

ينبثق تنوع الأنشطة المتعلقة بالمجموعة (بما في ذلك المعارض, المِنَح والجوائز) من التزام راسخ بدعم الفنانات والفنانين المختصين بالجانر, والذين يتيح اقتناء أعمالهم\ن على مر السنين تتبع تطورهم الفني في مراحل مختلفة, غالبًا منذ بداية مسيرتهم المهنية وحتى تطورهم ليصبحوا فنانين بارزين في المجال. بهذا, لا تبقى مجموعة المقتنيات خاصة وفي معزل عن الجمهور, بل تسعى, باستمرار, لكشف الجمهور العام على الأعمال من خلال إعارتها لمعارض في فضاءات فنية في البلاد وفي العالم.

هكذا وُلد المعرض **حقل مفتوح: مختارات من مجموعة مقتنيات دوبي شيف**. استدعى فتح باب مستودعات المجموعة لمونيكا لافي, قيِّمة متحف ناحوم غوتمان للفنون, منظورًا إشرافيًا جديدًا يتيح معاينة الأعمال من منظور متجدد ونسج روابط جديدة بينها. ولد عن اختيارات لافي معرض تتضحّ فيه العلاقات بين تقاليد تأمل الطبيعة والحيز البيتي الكلاسيكية, وبين الانشغال المعاصر بالهوية, البيئة والذاكرة. تثير الأعمال صدى الواقعية الكلاسيكية, إلى جانب التجزئة واستخدام مادّية حاضرة هي من بين مميزات الرسم المعاصر.

يقترح الكتالوج المقدمّ بثلاث لغات المصاحب للمعرض فهمًا أعمق للأعمال وسياقها ضمن مجمل الأعمال المشاركة. نتقدم بجزيل الشكر لطاقم المتحف على التعاون والفرصة لعرض مختارات من المجموعة في إطار هذا المعرض.

إيريس باراك, قيِّمة مجموعة مقتنيات دوبي شيف

אוסף משפחת שיף לאמנות החל ברכישת יצירות אמנות בידי מייסדו, חיים שיף, והוסיף להתפתח בידי בנו, דובי שיף, שהרחיב והעמיק אותו. האהבה וההעדפה האישית שהנחו את בניית האוסף התגבשו בשלושים השנים האחרונות לכדי מחויבות לציור ולרישום פיגורטיביים־ריאליסטיים. בחירה זו אינה מובנת מאליה בהקשר המקומי, שבו מאז שנות ה־50 תפסו ההפשטה והאמנות המושגית מקום מרכזי ודחקו לשוליים את הציור הפיגורטיבי. עם הזמן הפך האוסף לגוף יצירות רחב היקף, המנסח עמדה אסתטית ברורה בתוך שדה האמנות הישראלי.

מתוך מודעות לחשיבותם של מבטים חיצוניים, פנתה אוצרת האוסף, איריס ברק, אל כותבת שורות אלה בבקשה לאצור תערוכה המבוססת על בחירה אישית. העבודות נבחרו במהלך כמה ביקורים, שאין בהם כדי להקיף את האוסף בשלמותו או לגבש עליו השקפה כוללת. לבחירה זו היו כמה עוגנים, בצד תקווה כי בסופו של דבר יימצא החוט המקשר בין העבודות. אחד העוגנים המרכזיים בתערוכה הוא היחס שבין פנים הבית לבין המרחבים המקיפים אותו – נושא שנחום גוטמן הרבה לעסוק בו – וכן הטבע האורבני. עצים, מקווי מים, גינות, שמיים, עננים, חולות ופרדסים משמשים כתפאורה למצבי חיים, מהדהדים אותם ומוסיפים שכבות מידע ופרשנות. אם נבקש לצמצם זאת לכדי שורה אחת, הרי שהנוף מתגלה כאן כאטריבוט מרכזי של האדם הישראלי. לצד זאת, נכללות בתערוכה גם עבודות שאינן נצמדות לעקרון זה ומפנות את תשומת הלב אל מדיום הרישום, שבו היטיב נחום גוטמן להפגין את יכולותיו הווירטואוזיות. גוף עבודות אחד חורג במובהק ממסגרת תמטית זו: מקבץ העבודות של ואדים סטפּנוב, שנבחר בשל מוזרותו המוחלטת ואי־היטמעותו בשום קטגוריה או זרם של האמנות הישראלית. ואכן, הוא עזב את הארץ והותיר אחריו ציורים של חזיונות אגדתיים.

הדיון בפיגורטיביות בישראל כרוך בהכרח גם בדמותו של נחום גוטמן (1898–1980), שציוריו עיצבו דימוי מקומי וזהות תרבותית באמצעות שפה פיגורטיבית מובהקת. עם עליית המודרניזם הישראלי והדומיננטיות של קבוצת "אופקים חדשים" בשדה המקומי, הוסט מרכז הכובד לעבר ההפשטה – שנתפסה כאוניברסלית וכמתקדמת – בעוד שהפיגורטיביות נתפסה כבלתי רלוונטית, מיושנת ואנכרוניסטית. בהמשך הצטרפה למגמה זו גם האמנות המושגית, שערערה על עצם מעשה הציור. באקלים אמנותי שבו זרם חדש מדיח את קודמו, אוסף שיף קורא תיגר על עליונותן של ההפשטה ושל האמנות המושגית, ופועל להשבת הלגיטימיות של הפיגורטיבי והריאליסטי – אם לא למרכז הבמה, הרי שלפחות למסלול מקביל ובעל תוקף.

כמעט מאה שנים מפרידות בין ציוריו של נחום גוטמן לבין העבודות המוצגות בתערוכה. עם זאת, שלושת היסודות המרכזיים שעליהם מתבסס ציורו – דימוי אנושי נוכח, מרחב מקומי מזוהה וסיפור, גלוי או מרומז – מהדהדים גם בעבודות העכשוויות שלפנינו כצירים מרכזיים ועקרוניים.

הקו המקשר בין העבודות בתערוכה אינו מתבטא בסגנון אחיד ואף לא באידיאולוגיה משותפת. הוא גם אינו נמשך באופן ישיר מגוטמן, שלא הותיר אחריו אסכולה או תלמידים מובהקים, אל האמנים והאמניות המציגים כאן. הקו הזה מושתת דווקא על האמונה המתמשכת בכוחו של הדימוי – ביכולתו לשאת זיכרון, לנסח זהות ולספר סיפור, מבלי לוותר על מורכבותו.

החזרה לאמנות פיגורטיבית אינה עומדת בהכרח בסתירה לרעיון ההתקדמות באמנות, הנמשך מן הרנסאנס ועד ימינו, אם מבינים התקדמות לא כקו ליניארי אלא כתהליך דיאלקטי. האמנות המופשטת והמושגית ערערו על עצם מושג הייצוג, פירקו את האמונה שהאמנות צריכה לחקות את המציאות, והפכו את היצירה למודעת יותר לחומר, לשפה ולרעיון. לכן, כאשר אמנים עכשוויים שבים אל הפיגורטיביות, אין זו חזרה נאיבית למסורת, אלא שיבה ביקורתית העוברת דרך המופשט והמושגי. הפיגורטיביות החדשה נושאת עמה את משבר הייצוג ואת המודעות ההיסטורית לציור ולדימוי. במובן זה, ההתקדמות אינה מתבטאת בזניחת הדמות, אלא ביכולת לשוב אליה מתוך מורכבות חדשה, כזו המודעת לעצמה ולמדיום שבו היא פועלת.

על רקע זה מציג אוסף דובי שיף עמדה מובהקת: הוא מבקש להשיב את הציור הפיגורטיבי למרכז. ואולם כאן נדרשת קריאה מורכבת יותר. בהסתמך על מושגי השדה של פייר בורדייה (Bourdieu), אפשר לראות באספנות לא רק ביטוי של טעם אישי (*habitus*), אלא גם פעולה בתוך שדה אמנותי שבו מתקיימים יחסי כוח, הון סימבולי והון תרבותי. האספן אינו רק צופה נלהב; הוא שחקן פעיל הממיר הון כלכלי בהון סימבולי, ובכך משפיע על היררכיות, על נראות ועל לגיטימציה.

אוסף שיף, וביתר שאת הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית, מייצרים מנגנון של צבירת הון סימבולי והפצתו. עצם קיומו של פרס ממוסד בשיתוף מוזיאון מרכזי אינו רק ביטוי לתמיכה באמנים – אלא גם התערבות במאזן הכוחות של השדה. הוא מבקש לשנות את גבולות הלגיטימציה, להרחיב את תחום הראוי להכרה ולעיתים אף לערער את ההגמוניה של מגמות מופשטות או מושגיות.

עם זאת, מנקודת מבט בורדיאנית, כל ניסיון "לשנות את השדה" ממילא מתבצע מתוך השדה עצמו ובאמצעות כליו. האספן, גם כאשר הוא מציג את עצמו כאלטרנטיבה לממסד, פועל באמצעות מוסדות, קטלוגים, תערוכות ופרסים – כלומר, משתמש באותם מנגנונים שבאמצעותם נבנית ההגמוניה האמנותית. במובן זה, אוסף דובי שיף אינו חיצוני לשדה, אלא מבקש למקם את עצמו בעמדת כוח בתוכו.

הדיאלוג שנרקם בתערוכה זו אינו רק בין העבר להווה, אלא גם בין עמדות כוח שונות: בין אספן פרטי בעל הון כלכלי משמעותי לבין מוסד ציבורי; בין טעם אסתטי מובחן לבין שדה ביקורתי; בין השאיפה לשנות היררכיות לבין הסיכון ביצירת היררכיה חלופית.

וכאן עולה השאלה: האם אוסף המתמקד בפיגורטיביות כעמדה עקרונית מרחיב את השדה או דווקא מצמצם אותו? האם הוא מייצר פלורליזם אמיתי, או שמא הוא מנסח קאנון נגדי? במונחיו של בורדייה, כל קאנון – גם כזה המוצג כאלטרנטיבי – מבקש לצבור לגיטימציה ולהגדיר מחדש את גבולות "הטעם הלגיטימי". בכך טמון כוחו של האוסף, אך גם גבולו.

אוסף דובי שיף, אם כן, אינו רק גוף אסתטי אלא גם זירה של מאבק סימבולי. הוא פועל מתוך רצון מוצהר להשפיע על השיח ולהשיב את הציור למרכז, אך בה בעת ממחיש כיצד אספנות פרטית משמשת מנגנון לעיצוב השדה. הצגתו במוזיאון נחום גוטמן לאמנות אינה רק מחווה למסורת פיגורטיבית, אלא גם אירוע הממחיש את המתח שבין הון, מוסד, טעם וסמכות, ואת העובדה שהאמנות, כפי שמלמד בורדייה, היא לעולם גם מרחב של ייצור משמעות וגם מרחב של מאבק על הכרה.

מוניקה לביא, מנכ"לית ואוצרת, מוזיאון נחום גוטמן לאמנות

The Shiff family art collection started with the acquisition of artworks by its founder, Haim Shiff, and continued to evolve under his son, Dubi Shiff, who expanded and deepened its scope. The personal passion and taste that shaped the collection from its inception have crystallized over the past three decades into an unwavering commitment to figurative-realist painting and drawing. This choice is far from self-evident in the local context, where since the 1950s, abstraction and conceptual art have taken a central place, sidelining figurative painting. Over time, the collection has grown into an extensive body of work that presents a clear aesthetic position within the Israeli art world.

Recognizing the value of an external perspective, the collection's curator, Iris Barak, invited the writer of these lines to curate an exhibition based on a personal selection. The works were chosen over several visits, which by no means encompass the full scope of the collection or offer an exhaustive survey of it. This selection was anchored by several key themes, alongside the hope that in due course, a connecting thread would reveal itself. One of the key anchors of the exhibition is the relationship between the domestic interior and the spaces surrounding it – a theme that Nahum Gutman explored extensively – as well as urban nature. Trees, bodies of water, gardens, skies, clouds, sands, and orchards serve as backdrops for life situations, echoing them and adding layers of information and interpretation. If we wished to summarize this in a single line: The landscape emerges here as a central attribute of the Israeli identity. Alongside these, the exhibition also features works that deviate from this principle, focusing instead on the medium of drawing, in which Gutman demonstrated his masterful virtuosity. One group of works stands apart from this thematic framework: the works of Vadim Stepanov, chosen for their absolute idiosyncrasy and resistance to any category or school in Israeli art. Indeed, Stepanov has left Israel, leaving behind paintings of fantastical visions.

The discussion of figurative art in Israel is inextricably linked to the work of Nahum Gutman (1898–1980), whose paintings shaped a local image and cultural identity through a distinct figurative language. With the emergence of Israeli Modernism and the dominance of the "Ofakim Hadashim" ("New Horizons") group, the focus shifted toward abstraction – which was perceived as universal and progressive – while figurative art was dismissed as irrelevant, outdated, and anachronistic. Later, conceptual art, which challenged the very act of painting, also joined this trend. In an artistic climate where each new trend overthrows its predecessor, the Shiff Collection defies the supremacy of abstract and conceptual art, striving to restore the legitimacy of figurative and realist art, and reposition it – if not at center stage, then at least as a valid, parallel path.

Nearly a century separates Nahum Gutman's paintings from the works presented in this exhibition. Nevertheless, the three mainstays of his painting – an image of human presence, an identifiable local place, and an overt or implied narrative – also resonate as foundational pillars in the contemporary works before us.

The through line between the works on view is not manifested in a uniform style or a shared ideology. Nor is it a direct lineage from Gutman – who did not leave a clear stylistic movement or followers – to the contemporary artists. Rather, this common thread is tied to a persistent belief in the power of the image – in its ability to carry memory, formulate identity, and tell a story, without sacrificing its complexity.

The return to figurative art does not necessarily contradict the idea of progress in art, which persisted from the Renaissance to our time, if we understand progress not as a linear timeline but as a dialectical process. Abstract and conceptual art challenged the very idea of representation, questioned the belief that art should imitate reality, and produced art that is more aware of its material, language, and conceptual elements. And so, when contemporary artists return to figurativism, this is not a naïve reversion to tradition, but a critical return that is already informed by the abstract and the conceptual. This new figurativism carries with it the crisis of representation and a historical

awareness of painting and the image. In this sense, progress is not expressed in the abandonment of the figure, but in the ability to return to it with a new complexity, one that is aware of itself and of the medium in which it operates.

Against this backdrop, the Dubi Shiff Art Collection offers a clear position: It seeks to reposition figurative painting as part of the mainstream. However, this requires a more complex reading. Drawing on Pierre Bourdieu's "field theory," we should view collecting not only as an expression of personal taste (*habitus*), but as an action within an artistic field governed by power relations, symbolic capital, and cultural capital. Collectors are not just enthusiastic observers; they are active players who convert economic capital into symbolic capital, thereby shaping hierarchies, visibility, and legitimacy.

The Dubi Shiff Art Collection, and even more so the Haim Shiff Prize, facilitates the accumulation and flow of symbolic capital within the field. Awarding an institutionalized prize in collaboration with a major museum is not just an expression of support for artists, but also an active intervention in the field's power dynamics. It sets out to redraw the boundaries of legitimacy, expand the realm of what is deemed worthy of recognition, and at times, even challenge the hegemony of abstract or conceptual trends.

However, from a Bourdieusian perspective, any attempt to "change the field" is conducted from within the field itself and through its own tools. Even when presenting themselves as an alternative to the establishment, collectors operate through institutions, catalogues, exhibitions, and prizes – using the very mechanisms that establish artistic hegemony. In this sense, the Dubi Shiff Art Collection is not external to the field but seeks to establish a position of power within it.

The dialogue generated in this exhibition is not only between the past and the present but also between different positions of power: between a private collector with significant economic capital and a public institution; between a distinct aesthetic taste and a critical field; between the aspiration to change hierarchies and the risk of creating alternative ones.

All of this leads us to the question: Does a collection that focuses on figurative art as a definitive stance expand the field or limit it? Does it invite true pluralism, or does it formulate a counter-canon? In Bourdieu's terms, every canon – even one presented as an alternative – seeks to gain legitimacy and redefine the boundaries of "legitimate taste." Therein lies the power of the collection, but also its limit.

The Dubi Shiff Art Collection, then, is not only an aesthetic entity but also an arena of symbolic struggle. It operates out of a clear desire to influence the discourse and restore painting to its central status, while simultaneously illustrating how private collecting serves as a mechanism that shapes the field. Its presentation at the Nahum Gutman Museum of Art is not only a tribute to a figurative tradition but also an event that embodies the tension between capital, institution, taste, and authority – and the fact that art, as Bourdieu tells us, is always both a space for the production of meaning and an arena of struggle for recognition.

Monica Lavi, Director and chief curator,
Nahum Gutman Museum of Art

تأسست مجموعة شيف العائلية للمقتنيات الفنية على يد حاييم شيف, واستمرت في التطور تحت إشراف ابنه, دوبي شيف, الذي وسّعها وأضفى عليها بعدًا أعمق. تبلور الشغف والذوق الشخصي, اللذان وجّها بناء المجموعة, على مدى الأعوام الثلاثين الماضية ليصبحا التزامًا بالرسم الانطباعي-الواقعي. ليس هذا الخيار مفهومًا ضمنًا في السياق المحلي, الواقع منذ الخمسينيات تحت هيمنة الفنون التجريدية والمفاهيمية التي همّشت وأبعدت الرسم الانطباعي. أصبحت مجموعة المقتنيات, مع الوقت, كيانًا فنيًا ضخمًا يُعبّر عن موقف جمالي واضح وبارز في المشهد الفني الإسرائيلي.

إدراكًا منها لأهمية النظرة الخارجية, توجهت إيريس باراك, قيّمة مجموعة المقتنيات, لكاتبة هذه السطور طلبًا بتنظيم معرضٍ يرتكز على اختياراتها الشخصية. اختيرت الأعمال خلال عدة زيارات لم تكن كافية للاطلاع على المجموعة بأكملها أو لتكوين فكرة كافية عنها. استند الاختيار إلى عدة ركائز, إلى جانب الأمل في العثور, في نهاية المطاف, على نقطة تربط بين جميع الأعمال. أحد الأسس التي يرتكز عليها المعرض كان العلاقة بين داخل البيت والمساحات المحيطة به (ثيمة أكثر ناحوم غوتمان من تناولها), بالإضافة إلى الطبيعة الحضرية. أشجار, مجمعات مائية, حدائق, سماء, غيوم, رمال وبيارات تقف في خلفية مواقف حياتية تعكسها وتضفي عليها طبقاتٍ معلوماتية وتحليلية. إن حاولنا اختزال هذا في سطرٍ واحد, فهو إن المشهد الطبيعي يبرز هنا كسِمة جوهرية للإنسان الإسرائيلي. يضم المعرض كذلك أعمالاً لا تلتزم بهذا المبدأ تسلط الضوء على وسيط الرسم, الذي أتقن فيه ناحوم غوتمان التعبير عن براعته الفنية. يحتوي المعرض على مجموعة أعمال لا تتماشى مع هذا الإطار الموضوعاتي, وهي مجموعة أعمال فاديم ستبنوف, التي اختيرت لغرابتها المطلقة وعدم انتمائها إلى أي فئة أو تيار فني إسرائيلي. وبالفعل, فقد غادر سنبنوف البلاد مخلفًا وراءه لوحاتٍ تعرض رؤًى أسطورية.

النقاش الدائر حول الفن الانطباعي في إسرائيل مرتبط أيضًا بشخصية الفنان ناحوم غوتمان (1898-1980) الذي ساهمت لوحاته في تشكيل صورة محلية وهوية ثقافية من خلال لغة انطباعية مميزة. مع صعود الحداثة الإسرائيلية وسيطرة حركة "آفاق جديدة" على الساحة الفنية المحلية, تحوّل مركز الثقل نحو التجريد (الذي اعتُبر عالميًا وتقدميًا), بينما نُظر إلى الفن الانطباعي على أنه قديم ومتخلف. انضم المفاهيمي إلى هذا التوجه, فيما بعد, متحديًا بذلك ممارسة الرسم نفسها. في مناخ فني يزيح فيه كل تيارٍ جديدٌ سابقَه, تتحدى مجموعة شيف هيمنة التجريد والفن المفاهيمي وتسعى لاستعادة شرعية الفن الانطباعي والواقعي - إلى مسار موازٍ وذي قيمة على الأقل, إن لم يكن إلى المركز.

حوالي قرن من الزمن يفصل بين لوحات ناحوم غوتمان وبين الأعمال المعروضة هنا, لكن العناصر الثلاثة الأساسية التي تقوم عليها لوحاته (صورة بشرية حاضرة, مكان محلي محدد, وقصة صريحة أو مضمنة) تتردد كذلك في الأعمال المعاصرة المعروضة أمامنا كمحاور مركزية وأساسية.

لا يتجسد الخط الرابط بين الأعمال المعروضة في أسلوب موحد أو في أيديولوجية مشتركة, كما أنه لا يمتد مباشرة من غوتمان (الذي لم يترك وراءه تلاميذًا أو مدرسة فنية محددة) إلى الفنانين والفنانات المشاركين هنا؛ بل يستند إلى الإيمان بقوة الصورة وقدرتها على حمل الذاكرة, بلورة الهوية, وسرد القصص - دون التنازل عن تعقيدها.

لا تتعارض العودة إلى الفن الانطباعي مع فكرة التقدم في الفن, المستمر من عصر النهضة حتى يومنا هذا, إن فهمنا التقدم كسيرورة جدلية وليس خطية. تحدى الفن التجريدي والمفاهيمي مفهوم التمثيل نفسه وفكك الاعتقاد السائد بأن على الفن أن يحاكي الواقع, وجعل العمل الفني أكثر وعيًا بالمادة واللغة والفكرة. ليست عودة الفنانين المعاصرين إلى الانطباعية عودة ساذجة إلى التقاليد, بل عودة نقدية تمر عبر المجرد والمفاهيمي. تحمل الانطباعية الجديدة أزمة التمثيل والوعي التاريخي بالرسم والصورة. يعني هذا أن التقدم لا ينعكس في التخلي عن الشكل, بل بالقدرة على العودة إليه من منظور تركيبي جديد واعٍ لذاته وللوسيط الذي يعمل فيه.

تعرض مجموعة مقتنيات شيف بهذا موقفًا واضحًا, حيث إنها تسعى لإعادة الرسم الانطباعي إلى المركز. لكن الأمر يتطلب قراءةً أكثر تمعنًا. استنادًا إلى مفاهيم بيير بورديو (Bourdieu), يُمكننا النظر إلى تجميع الأعمال الفنية ليس كتعبير عن الذوق الشخصي (*habitus*) فقط, بل كذلك كممارسة تدار ضمن مجال فني تسود فيه علاقات قوى, رأس مال رمزي, ورأس مال ثقافي. ليس جامع الأعمال الفنية مجرد مُشاهد مُتحمّس, بل لاعب نشط يُحوّل رأس المال الاقتصادي إلى رأس مال رمزي, مُؤثرًا بذلك على التسلسلات الهرمية, الظهور, والشرعية.

مجموعة شيف, وخاصة جائزة حاييم شيف للفن الانطباعي-الواقعي, تولدّ آلية لتراكم رأس المال الرمزي وتوزيعه. كونها جائزة مؤسسية تقدَّم بالتعاون مع متحف كبير ليس مجرد تعبير عن دعم الفنانين, بل كذلك تدخل في موازين القوى في الحقل الفني. تسعى الجائزة لتغيير حدود الشرعية, توسيع نطاق ما يجدر تقديره, وتحدّي هيمنة التيارات التجريدية أو المفاهيمية أحيانًا أيضًا.

لكن, من منظور بوردياني, فإن أي محاولة "لتغيير الحقل الفني" تولد من داخل المجال نفسه وباستخدام أدواته. ينشط الجامع, حتى عندما يُقدّم نفسه كبديل للمؤسسة, من خلال المؤسسات, الكاتالوجات, المعارض والجوائز, أي أنه يستخدم الآليات نفسها التي تُبنى الهيمنة الفنية بواسطتها. بهذا المعنى, فإن مجموعة دوبي

شيف لا تعمل خارج الحقل الفني, بل تسعى لموضعة نفسها فيه كصاحبة سلطة وقوة.

لا يتناول الحوار الذي يتبلور في المعرض العلاقة بين الماضي والحاضر فقط, بل كذلك التفاعل بين مراكز القوى المختلفة: بين جامع خاص للأعمال الفنية يمتلك رأس مال مادي كبير وبين مؤسسة عامة؛ بين ذوق جمالي مميز وبين الحقل النقدي؛ بين التطلع إلى تغيير التسلسلات الهرمية وبين خطر الانزلاق في تسلسل هرمي بديل.

هنا يطرح السؤال: هل تُوسع مجموعةٌ تُركّز على الانطباعي كمبدأٍ أساسي المجالَ أم تضيّقه؟ هل تلد تعددية حقيقية, أم تُصيغ مرجعية مضادة؟ بحسب كلمات بورديو, تسعى كل مرجعية, حتى تلك التي تُقدّم كبديل, لاكتساب الشرعية وإعادة تعريف حدود "الذوق المشروع". هنا تكمن قوة المجموعة, حيث تقع حدودها أيضًا.

ليست مجموعة دوبي شيف هيئة جمالية فحسب, بل كذلك ساحة صراع رمزي ما يحفزها هو رغبتها الصريحة في التأثير على الخطاب وإعادة الرسم إلى المركز, بينما تجسد قدرة وقوة ممارسة التجميع الخاصة على تشكيل وتصميم المجال. عرض المجموعة في متحف ناحوم غوتمان للفنون ليس مجرد لفتة للتقاليد الانطباعية, بل كذلك حدثًا يوضح التوتر بين رأس المال, المؤسسة, الذوق والسلطة؛ وحقيقة كون الفن, كما يعلمنا بورديو, هو مساحة لإنتاج المعنى وكذلك مساحة نضال على الاعتراف.

مونيكا لافي, مديرة وقيّمة, متحف ناحوم جوتمان للفنون

25 - 22

מונטאן/רוזנבלום
Muntean/Rosenblum
مونتان/روزنبلوم

צמד האמנים מרקוס מונטאן (נ. 1962, גראץ, אוסטריה) ועדי רוזנבלום (נ. 1962, חיפה) חיים ויוצרים בווינה ובלונדון ומשתפים פעולה משנת 1992. עבודותיהם הוצגו בתערוכות יחיד רבות באירופה, ארצות הברית ואסיה, כולל במוזיאון שטדל בפרנקפורט, מוזיאון אלברטינה בווינה, טייט בריטניה, MOCAK קראקוב ו־CAC מאלגה. הם השתתפו בתערוכות קבוצתיות בינלאומיות ב־MAXXI רומא, במוזיאון לאמנות מודרנית בסנט אטיין ובגלריה סאצ'י בלונדון ובביאנלות של סאו פאולו וברלין. עבודותיהם נכללות באוספי מוזיאונים מרכזיים, ביניהם MoMA, מכון האמנות של שיקגו, מוזיאון MUMOK, מוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון אלברטינה בווינה, מוזיאון ישראל ירושלים ועוד.

Artist duo Markus Muntean (b. 1962, Graz, Austria) and Adi Rosenblum (b. 1962, Haifa) live and work in Vienna and London; they have collaborated since 1992. Their work has been featured in numerous solo exhibitions throughout Europe, the United States, and Asia, including at the Städel Museum in Frankfurt, the Albertina Museum in Vienna, Tate Britain, MOCAK Krakow, and CAC Málaga. They have participated in international group exhibitions at the MAXXI Rome, the Musée d'art moderne et contemporain (MAMC+) in Saint-Étienne, Saatchi Gallery in London, and the São Paulo and Berlin biennials. Their works are included in major museum collections, such as MoMA, the Art Institute of Chicago, MUMOK, Tel Aviv Museum of Art, the Albertina Museum, and the Israel Museum Jerusalem.

يعيش ثنائي الفنانين ماركوس مونتان (1962، غراتس، النمسا) وعدي روزنبلوم (1962، حيفا) ويعمل في فيينا ولندن. عرِضَت أعمال الفنانين، اللذين يعملان معًا منذ العام 1992، في معاضر فردية كثيرة في أوروبا، الولايات المتحدة وآسيا؛ منها في متحف Städel في فرانكفورت، متحف ألبرتينا في فيينا، متحف TATE في لندن، متحف MOCAK في كراكوف، و- CAC في مالقة. شارك الاثنان أيضًا في معارض جماعية دولية عقِدَت في متحف MAXXI في روما، متحف الفن الحديث في سانت إتيان، جاليري ساتشي في لندن، وفي بينالي ساو باولو وبينالي برلين. تتواجد أعمالهما في مجموعات متاحف كبرى، منها MoMA، معهد شيكاغو للفنون، متحف الفن المعاصر في فيينا، متحف تل أبيب للفنون، متحف ألبرتينا في فيينا، متحف إسرائيل في القدس، وغيرها.

29 - 26

מאיה ז"ק
Maya Zack
مايا زاك

מאיה ז"ק (נ. 1976, תל אביב) חיה ויוצרת בתל אביב. בוגרת תואר שני בתוכנית הבינתחומית באמנויות של אוניברסיטת תל אביב ותואר ראשון באמנות מבצלאל אקדמיה לאמנות. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון תל אביב לאמנות, המוזיאון היהודי בווינה והמוזיאון היהודי בניו יורק ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון פתח תקוה לאמנות ובגלריות בארץ ובחו"ל. זוכת פרס לנדאו מטעם מפעל הפיס ופרסי אמן צעיר ועידוד היצירה מטעם משרד התרבות. עבודותיה נמצאות באוספי מוזיאון ישראל ירושלים, המוזיאון היהודי בברלין, מוזיאון תל אביב לאמנות, המוזיאון היהודי בווינה ועוד.

Maya Zack (b. 1976, Tel Aviv) lives and works in Tel Aviv. She holds an MFA from the Interdisciplinary Program in the Arts at Tel Aviv University and a BFA from Bezalel Academy of Arts. Her work has been featured in solo exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, the Jewish Museum Vienna, and the Jewish Museum in New York, and in group exhibitions at the Israel Museum Jerusalem, the Petach Tikva Museum of Art, and galleries in Israel and abroad. She is the recipient of the Landau Prize from Mifal HaPayis, and the Ministry of Culture's Prize to Encourage Creativity and Young Artist Prize. Her works are held in the collections of the Israel Museum Jerusalem, the Jewish Museum Berlin, the Tel Aviv Museum of Art, and the Jewish Museum Vienna.

مايا زاك (1976، تل أبيب) تعيش وتعمل في تل أبيب. خريجة مسار الفنون متعددة التخصصات في جامعة تل أبيب، وحاصلة على بكالوريوس في الفنون من أكاديمية بتسلئيل للفنون. عُرضت أعمالها في معارض فردية في متحف تل أبيب للفنون، المتحف اليهودي في فيينا، والمتحف اليهودي في نيويورك؛ وفي معارض جماعية عقِدَت في متحف إسرائيل في القدس ومتحف بيتَح تكفا للفنون، وفي جاليريهات محلية وأخرى عالمية. حائزة على جائزة لاندو من تقديم مفعال هبايس، وجائزة الفنان الشاب وجائزة تشجيع الإبداع من تقديم وزارة الثقافة. تتواجد أعمالها في مجموعات مقتنيات متحف إسرائيل في القدس، المتحف اليهودي في برلين، متحف تل أبيب للفنون، المتحف اليهودي في فيينا، وغيرها.

33 - 30

אלה אמיתי סדובסקי
Ella Amitay Sadovsky
إيلا أميتاي سدوفسكي

אלה אמיתי סדובסקי (נ. 1964, קיבוץ גשר) חיה ויוצרת במסילת ציון. כימאית פיזיקלית בהכשרתה שהתמחתה במדע החומרים בטכניון, במכון ויצמן ובאוניברסיטת ברקלי בקליפורניה. בעלת תארים ראשון ושני באמנות מבצלאל אקדמיה לאמנות. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון פתח תקוה לאמנות, מוזיאון וילפריד ישראל, גלריה גורדון והמוזיאון הפתוח בתפן, ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון חיפה לאמנות, מוזיאון אשדוד לאמנות ועוד. זוכת מענק קרן פלומס, פרס אן וארי רוזנבלט ופרס עידוד היצירה מטעם משרד התרבות והתארחה בתוכניות שהות אמן בסיטה בפריז, מקדאוול קולוני בניו המפשיר ו־The Art of Friendship בניגריה.

Ella Amitay Sadovsky (b. 1964, Kibbutz Gesher) lives and works in Mesilat Zion. A chemical physicist by training, she studied materials science at the Technion, the Weizmann Institute, and the University of California, Berkeley. She holds a BFA and an MFA from Bezalel Academy of Arts. Her work has been featured in solo exhibitions at the Petach Tikva Museum of Art, the Wilfrid Israel Museum, and Gordon Gallery, and in group exhibitions at the Israel Museum Jerusalem, Haifa Museum of Art, and Ashdod Museum of Art, among others. She is the recipient of the Plumas Artist Grant, the Ann and Ari Rosenblatt Prize, and the Ministry of Culture's Prize to Encourage Creativity, and has participated in residencies at the Cité in Paris, the MacDowell Colony in New Hampshire, and the Art of Friendship in Nigeria.

إيلا أميتاي سدوفسكي (1963، كيبوتس غيشر) تعيش وتعمل في مسيلات تسيون. درست أميتاي سدوفسكي الكيمياء والفيزياء حيث تخصصت بعلم المواد، في التخنيون، معهد فايتسمان، وجامعة بيركلي في كاليفورنيا. حاصلة على البكالوريوس والماجستير في الفنون من أكاديمية بتسلئيل للفنون. عُرضت أعمالها في معارض فردية في متحف بيتَح تكفا للفنون، متحف ويلفريد يسرائيل، جاليري جوردون، المتحف المفتوح في تيفن؛ وكذلك في معارض جماعية عقِدَت في متحف إسرائيل في القدس، متحف حيفا للفنون، متحف أشدود، وغيرها. حائزة على منحة مؤسسة بلومس، جائزة آن وآري روزنبلات، وجائزة تشجيع الإبداع من وزارة الثقافة، كما وشاركت في برامج إقامة في Cité Internationale des Arts في باريس، Macdowell Colony في نيو هامبشاير، و- The Art of Friendship في نيجيريا.

37 - 34

נורית דוד
Nurit David
نوريت دافيد

נורית דוד (נ. 1952, תל אביב) חיה ויוצרת בתל אביב. בוגרת המדרשה ברמת השרון שבה גם כיהנה כמרצה בכירה במשך מספר עשורים. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד רבות בגלריה גבעון תל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון חיפה לאמנות, מוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית ועוד. כמו כן השתתפה בתערוכות קבוצתיות בארץ ובעולם, כולל בביאנלה של סאו פאולו ובמוזיאון היהודי בניו יורק. זכתה בפרסים יוקרתיים, ביניהם פרס סנדברג מטעם מוזיאון ישראל, פרס רפפורט לאמן בכיר מטעם מוזיאון תל אביב, פרס דיזנגוף ופרס מפעל חיים מטעם משרד התרבות.

Nurit David (b. 1952, Tel Aviv) lives and works in Tel Aviv. She graduated from HaMidrasha School of Art, where she served as a senior lecturer for several decades. Her work has been featured in numerous solo exhibitions at Givon Art Gallery, the Tel Aviv Museum of Art, Haifa Museum of Art, the Israel Museum Jerusalem, and Herzliya Museum of Contemporary Art, and in group exhibitions in Israel and worldwide, including at the São Paulo Art Biennial and the Jewish Museum in New York. She has won prestigious awards, including the Israel Museum's Sandberg Prize, Rappaport Prize for an Established Israeli Artist, Dizengoff Prize, and the Ministry of Culture's Lifetime Achievement Award.

نوريت دافيد (1952، تل أبيب) تعيش وتعمل في تل أبيب. خريجة "هامدراشا" في رمات هاشارون حيث عملت محاضِرة كبيرة على مدى عدة عقود. عرِضَت أعمالها في معارض فردية كثيرة، منها جاليري جفعون في تل أبيب ومتحف هرتسليا للفن المعاصر وغيرها، وفي معارض مشتركة، في البلاد وفي العالم، منها في بينالي ساو باولو والمتحف اليهودي في نيويورك. حائزة على جوائز مرموقة، منها جائزة ساندبيرج من تقديم متحف إسرائيل، جائزة رابابورت لفنان كبير من تقديم متحف تل أبيب، جائزة ديزنجوف، وجائزة إنجاز مدى الحياة من تقديم وزارة الثقافة.

41 - 38

הדס לוי
Hadas Levi
هداس ليفي

הדס לוי (נ. 1973, חיפה) חיה בקריית טבעון ויוצרת בסטודיו במושב אלוני אבא, שבו היא גם מציגה תערוכות נושא מתחלפות של עבודותיה. בוגרת המחלקה לאמנות בבצלאל אקדמיה לאמנות. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד וקבוצתיות במוסדות מובילים בארץ ובעולם, ביניהם מוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון וילפריד ישראל וגלריות בתל אביב, לונדון, מינכן וטוקיו. זוכת מלגת דיוקן ראשון מטעם מפעל הפיס ופרס השופטים בתחרות ארט אולימפיה ביפן.

Hadas Levi (b. 1973, Haifa) lives in Kiryat Tivon and works in her studio in Moshav Alonei Abba, where she also presents changing thematic exhibitions of her work. She graduated from the Department of Fine Arts at Bezalel Academy of Arts. Her work has been featured in solo and group exhibitions in prominent institutions, including the Israel Museum Jerusalem, the Tel Aviv Museum of Art, and the Wilfrid Israel Museum, as well as galleries in Tel Aviv, London, Munich, and Tokyo. She is the recipient of the First Portrait grant from Mifal HaPayis Council for the Culture and Arts and the Judges' Prize at the Art Olympia competition in Japan.

هداس ليفي (1973، حيفا) تعيش وتعمل في طبعون وتعمل في استوديو في ألوني آبا، حيث تعقد معارض ثيماتية مختلفة تعرض أعمالها. خريجة قسم الفنون في أكاديمية بتسلئيل. عرِضَت أعمالها في معارض فردية وأخرى جماعية في مؤسسات محلية وعالمية مرموقة، من بينها متحف إسرائيل في القدس، متحف تل أبيب للفنون، متحف ويلفريد يسرائيل، بالإضافة إلى جاليريهات مختلفة في تل أبيب، لندن، ميونيخ وطوكيو. حائزة على منحة بورتريه أول من تقديم مفعال هبايس، وجائزة لجنة الحكام في مسابقة ART OLYMPIA في اليابان.

45 - 42

ילנה רוטנברג
Elena Rotenberg
يلينا روتنبيرغ

ילנה רוטנברג (נ. 1991, רוסיה) חיה ויוצרת בתל אביב. בעלת תואר שני מבצלאל אקדמיה לאמנות ותואר ראשון באמנות ממכללת שנקר. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון פתח תקוה לאמנות, בית האמנים ירושלים וגלריה II בתל אביב, ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון חיפה לאמנות ועוד. זוכת פרס אמן צעיר מטעם משרד התרבות, פרס רפפורט לאמן צעיר מטעם מוזיאון תל אביב ופרס אוסנת מוזס לציור. עבודותיה נמצאות באוספי מוזיאון תל אביב לאמנות ואוסף הכנסת.

Elena Rotenberg (b. 1991, Russia) lives and works in Tel Aviv. She holds an MFA from Bezalel Academy of Arts and a BFA from Shenkar College. Her work has been featured in solo exhibitions at the Petach Tikva Museum of Art, the Jerusalem Artists' House, and Gallery II in Tel Aviv, and in group exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art and Haifa Museum of Art. She is the recipient of the Ministry of Culture's Young Artist Prize, the Rappaport Prize for a Young Israeli Artist, and the Osnat Mozes Painting Prize. Her works are held in the collections of the Tel Aviv Museum of Art and the Knesset.

يلينا روتنبيرغ (1991، روسيا) تعيش وتعمل في تل أبيب. حاصلة على الماجستير من أكاديمية بتسلئيل للفنون وعلى البكالوريوس في الفنون من كلية شنكار. عرِضَت أعمالها في معارض فردية في متحف بيتَح تكفا للفنون، بيت الفنانين في القدس وجاليري II في تل أبيب؛ وشاركت في معارض جماعية في متحف تل أبيب للفنون، متحف حيفا للفنون وغيرها. حائزة على جائزة فنان شاب من تقديم وزارة الثقافة، جائزة رابابورت لفنان واعد من تقديم متحف تل أبيب، وجائزة أوسنات موزس للرسم. تتواجد أعمالها في مجموعات متحف تل أبيب للفنون وفي مجموعة الكنيست.

49 - 46

אינגה פרייס קנטור
Inge Preis Kantor
إنجا برايس كنتور

אינגה פרייס קנטור (נ. 1958, ליבק, גרמניה) חיה ויוצרת בהמבורג ובתל אביב. בוגרת האקדמיה לאמנויות בהמבורג. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון תל אביב לאמנות, גלריה עינגע בתל אביב וקונסטפריין ליגנן שבגרמניה, ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון ישראל ירושלים, במוזיאון תל אביב לאמנות, בקונסטהאלה המבורג ובאוסף דויטשה בנק ביריד פריז שבלונדון. זוכת מלגת DAAD ללימודים מתקדמים ומענק לאמן צעיר מטעם העיר המבורג. עבודותיה נמצאות באוספים בינלאומיים וישראלים, ביניהם אוסף קונסטהאלה המבורג, אוסף דויטשה בנק, מוזיאון אילנה גור ועוד.

Inge Preis Kantor (b. 1958, Lübeck, Germany) lives and works in Hamburg and Tel Aviv. She graduated from the Hamburg Academy of Fine Arts. Her work has been featured in solo exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, Inga Gallery in Tel Aviv, and Kunstverein Lingen in Germany, and in group exhibitions at the Israel Museum Jerusalem, the Tel Aviv Museum of Art, the Hamburger Kunsthalle, and the Deutsche Bank Collection at the Frieze Art Fair, London. She received the DAAD postgraduate scholarship and the Hamburger Arbeitsstipendium for young artists. Her works are held in international and Israeli collections, including the Hamburger Kunsthalle, the Deutsche Bank Collection, and the Ilana Goor Museum Collection.

إنجا برايس كنتور (1958، لوبيك، ألمانيا) تعيش وتعمل في هامبورغ وتل أبيب. خريجة أكاديمية هامبورغ للفنون. عرِضَت أعمالها في معارض فردية في متحف تل أبيب للفنون، جاليري عينجع في تل أبيب، وصالة الفنون في لينجن في ألمانيا. شاركت أيضًا في معارض جماعية في متحف إسرائيل في القدس، متحف تل أبيب للفنون، كونستهاله هامبورغ وفي مجموعة دويتشِه بانك في معرض باريس في لندن. حائزة على منحة DAAD للدراسات العليا وعلى منحة فنان شاب من تقديم بلدية هامبورغ. تتواجد أعمالها في مجموعات محلية ودولية، منها مجموعة كونستهالِه هامبورغ، مجموعة دويتشِه بانك، متحف إيلنا جور وغيرها.

53 - 50

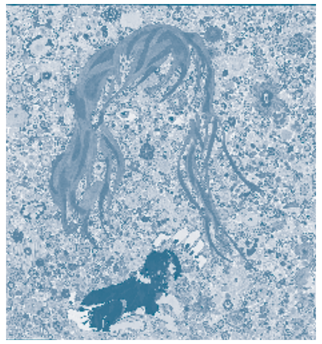

שיר מורן
Shir Moran
شير موران

שיר מורן (נ. 1986, תל אביב) חיה ויוצרת בברלין. בעלת תארים ראשון ושני באמנות מבצלאל אקדמיה לאמנות. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד בגלריה אלון שגב, גלריה P8, מוזיאון ינקו דאדא, ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון בת ים לאמנות, מוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון אשדוד לאמנות, גלריה פרטר ועוד. זוכת מענק מחקר באמנויות מטעם מחלקת הסנאט לתרבות ואירופה בברלין, פרס אמן צעיר מטעם משרד התרבות ופרס בחירת הפטיש ביריד צבע טרי. עבודותיה נמצאות באוספים מרכזיים, כולל אוסף זבלודוביץ', אוסף לודוויג, אוסף בתיה ועידן עופר, אוסף סבג ועוד.

Shir Moran (b. 1986, Tel Aviv) lives and works in Berlin. She holds a BFA and an MFA from Bezalel Academy of Arts. Her work has been featured in solo exhibitions at Alon Segev Gallery, P8 Gallery, and the Janco-Dada Museum, and in group exhibitions at MoBY (Museums of Bat Yam), the Tel Aviv Museum of Art, Ashdod Museum of Art, and Parterre Projects Gallery. She is the recipient of an art research grant from the Berlin Senate Department for Culture and Europe, the Ministry of Culture's Young Artist Prize, and Sotheby's Under the Hammer Award at Fresh Paint Art Fair. Her works are held in major collections, including Zabludowicz Collection, Ludwig Collection, Batia and Idan Ofer Collection, and Sebbag Art Collection.

شير موران (1986، تل أبيب) تعيش وتعمل في برلين. حاصلة على البكالوريوس والماجستير في الفنون من أكاديمية بتسلئيل للفنون. عُرِضت أعمالها في معارض فردية في جاليري ألون سيجف، جاليري P8، ومتحف يانكو دادا؛ وفي معارض جماعية في متحف بات يام للفنون، متحف تل أبيب للفنون، متحف أشدود للفنون، جاليري بارتر، وغيرها. حائزة على منحة بحث في الفنون من تقديم إدارة الثقافة وأوروبا في سنات برلين، وجائزة فنان شاب من وزارة الثقافة، وجائزة اختيار المطرقة في معرض طلاء جديد. تتواجد أعمالها في مجموعات مقتنيات مرموقة، منها مجموعة زبلودوفيتش، مجموعة لودفيغ، مجموعة باتيا وعيدان عوفر، مجموعة صباغ، وغيرها.

57 - 54

מתן בן כנען
Matan Ben Cnaan
متان بن كنعان

מתן בן כנען (נ. 1980, רמת ישי) חי בחיפה ויוצר ברמת ישי. בוגר תואר ראשון בחינוך ואמנות מהמכללה האקדמית אורנים ותואר שני באמנות יצירה מאוניברסיטת חיפה. עבודותיו הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון הנגב לאמנות ומוזיאון תל אביב לאמנות ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון ישראל ירושלים, גלריה זימאק, חממת האמנים של יריד צבע טרי ועוד. זוכה תחרות BP Portrait Award של הנשיונל פורטרט גלרי בלונדון והפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית.

Matan Ben Cnaan (b. 1980, Ramat Yishai) lives in Haifa and works in Ramat Yishai. He holds a B.Ed. from Oranim Academic College and an MFA from the University of Haifa. His work has been featured in solo shows at the Negev Museum of Art and the Tel Aviv Museum of Art, and in group exhibitions at the Israel Museum Jerusalem, Zemack Contemporary Art, Fresh Paint Art Fair Artists' Greenhouse, and more. He is the winner of London's National Portrait Gallery BP Portrait Award and the Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art.

متان بن كنعان (1980، رمات يشاي) يعيش في حيفا ويعمل في رمات يشاي. حاصل على البكالوريوس في التربية والفنون من الكلية الأكاديمية أورانيم، وعلى الماجستير في الفنون من جامعة حيفا. عرِضت أعماله في معارض فردية في متحف النقب للفنون وفي متحف تل أبيب للفنون، وكذلك في معارض جماعية في متحف إسرائيل في القدس، جاليري زيماك، دفيئة "طلاء جديد" وغيرها. حائز على جائزة BP Portrait Award من تقديم National Portrait Gallery في لندن، وعلى جائزة حايم شيف للفن الانطباعي الواقعي.

61 - 58

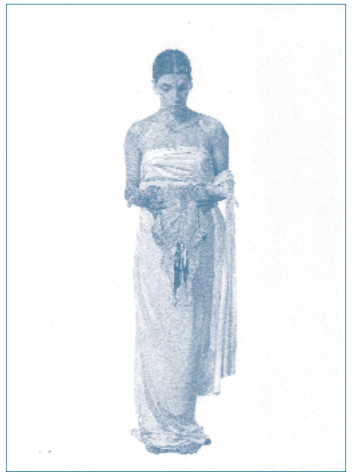

סמאח שחאדה
Samah Shihadi
سماح شحادة

סמאח שחאדה (נ. 1980, כפר שעב) היא בוגרת תואר ראשון בחינוך ואמנות מהמכללה האקדמית אורנים ותואר שני באמנות יצירה מאוניברסיטת חיפה. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון תל אביב לאמנות, טאבארי ארט ספייס דובאי, מוזיאון וילפריד ישראל, קולטור האוס וילה שטראולי בשוויץ וכן בתערוכות קבוצתיות ברחבי העולם, כולל ב־LACMA – מוזיאון לוס אנג'לס לאמנות, מוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון Fenix בהולנד ומוזיאון חיפה לאמנות. זוכת מלגת שהות של פרויקט לווינגסטון ברלין, פרס האמן הצעיר מטעם משרד התרבות, הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית, פרס הצטיינות בקי דקל לאמנית עכשווית, מענק תערוכה מטעם מפעל הפיס ועוד.

Samah Shihadi (b. 1980, Sha'ab) holds a B.Ed. in Art Education from Oranim Academic College and an MFA from the University of Haifa. Her work has been featured in solo exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, Tabari Artspace Dubai, the Wilfrid Israel Museum, and Kulturhaus Villa Sträuli in Switzerland, as well as in group exhibitions worldwide, including at LACMA (Los Angeles County Museum of Art), the Israel Museum Jerusalem, the Fenix Museum in the Netherlands, and Haifa Museum of Art. She is the recipient of the Livingstone Project Berlin studio scholarship, the Ministry of Culture's Young Artist Prize, the Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art, the Becky Dekel Award for an Outstanding Woman Artist, and Mifal HaPayis Council for the Culture and Arts' exhibition grant.

سماح شحادة (1980، شَعب) حاصلة على البكالوريوس في التربية والفنون من الكلية الأكاديمية أورنيم وعلى الماجستير في الفنون الإبداعية من جامعة حيفا. عرِضت أعمالها في معارض فردية في متحف تل أبيب للفنون، طبري آرت سبيس في دبي، متحف ويلفريد يسرائيل، وفي Kulturhaus Villa Sträuli في سويسرا. شاركت أيضًا في معارض عالمية ومحلية مشتركة، منها في LACMA، متحف لوس أنجلوس للفنون، متحف إسرائيل في القدس، متحف Fenix في هولندا ومتحف حيفا للفنون. حائزة على منحة إقامة من تقديم مشروع لفينجستون في برلين، جائزة فنان شاب من تقديم وزارة الثقافة، جائزة حايم شيف للفن الانطباعي-الواقعي، جائزة بكي ديكل لفنانة معاصرة متفوقة، منحة إقامة معرض من تقديم مفعال هبايس، وغيرها.

65 - 62

מיכאל ארגוב
Michael Argov
ميخائيل أرجوف

מיכאל ארגוב (נ. 1920, וינה–1982, תל אביב) למד בסטודיו של אהרון אבני ובסטודיה של שטרייכמן וסטימצקי. ב־1947 נסע ללמוד באקול דה בוזאר בפריז ונשאר בעיר עד חזרתו ארצה ב־1959. עבודותיו הוצגו בתערוכות יחיד וקבוצתיות רבות בישראל, בצרפת וברחבי העולם, בין השאר במוזיאון תל אביב, מוזיאון חיפה לאמנות חדישה, הארמון לאמנויות יפות בריסל, הביאנלה של ונציה, גלריה גבעון תל אביב וסדנאות ההדפס ירושלים ולתערוכות קבוצת "עשר +". כמו כן יצר עבודות ציבוריות מונומנטליות, בין השאר עבור דיזנגוף סנטר בתל אביב ובית החולים שיבא בתל השומר. עבודותיו נמצאות באוספי מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית ומוזיאון פתח תקוה לאמנות.

Michael Argov (b. 1920, Vienna–1982, Tel Aviv) studied at Aharon Avni's studio and later at the Studia established by Streichman and Steimatzky. In 1947, he traveled to study at L'École des Beaux-Arts in Paris, remaining there until his return to Israel in 1959. His works have been featured in numerous solo and group exhibitions in Israel, France, and worldwide, including at the Tel Aviv Museum, Haifa Museum of Modern Art, the Palais des Beaux-Arts in Brussels, Venice Biennale, Givon Art Gallery, and the Jerusalem Print Workshop, as well as with the "10+ Group." He also created monumental public works for Dizengoff Center in Tel Aviv and Sheba Medical Center. His works are held in the collections of Herzliya Museum of Contemporary Art and Petach Tikva Museum of Art.

ميخائيل أرجوف (1920، فيينا–1982، تل أبيب) تلقّى الفنون لدى أهارون أفني ولدى شترايخمان فستيمتسكي. التحق في العام 1947 بالمدرسة الوطنية العليا للفنون الجميلة في باريس حيث عاش حتى عودته إلى البلاد في العام 1959. عُرضت أعماله في معارض فردية وجماعية كثيرة في إسرائيل وفرنسا وغيرها، منها في متحف تل أبيب، متحف حيفا للفن الحديث، قصر الفنون الجميلة في بروكسل، بينالي البندقية، جاليري جفعون في تل أبيب، وورشة القدس للطباعة، بالإضافة إلى معارض أقيمت بإشراف مجموعة "عشرة +". أنتج أعمالاً فنية ضخمة عرِضت في ديزنغوف سنتر في تل أبيب ومستشفى شيبا في تل هشومير. تتواجد أعماله في مجموعات مقتنيات متحف هرتسليا للفن المعاصر ومتحف بيتَح تكفا للفنون.

69 - 66

פאטמה שנאן
Fatma Shanan
فاطمة شنان

פאטמה שנאן (נ. 1986, ג'וליס) חיה ויוצרת בשוויץ ובתל אביב. בוגרת תואר ראשון בחינוך ואמנות במכללה האקדמית אורנים. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד רבות, ביניהן במוז"א – מוזיאון ארץ ישראל, גלריה ארטפורט, גלריה Dittrich & Schlechtriem בברלין ומוזיאון תל אביב לאמנות, ובתערוכות קבוצתיות בקונסטהאוס ציריך, מוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון הציד והטבע בפריז, המוזיאון לאמנות עכשווית בווילה קרוצ'ה שבאיטליה ועוד. התארחה בתוכניות שהות אמן של קרן NAIRS בשוויץ, רזידנסי אנלימיטד בניו יורק, ארטפורט תל אביב, וזכתה בפרס שר התרבות בתחום האמנות הפלסטית, פרס האמן הצעיר מטעם משרד התרבות, הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית ועוד.

Fatma Shanan (b. 1986, Julis) lives and works in Switzerland and Tel Aviv. She holds a B.Ed. in Art Education from Oranim Academic College. Her work has been featured in many solo exhibitions, including at MUZA - Eretz Israel Museum, Artport Gallery TLV, Dittrich & Schlechtriem Gallery in Berlin, and the Tel Aviv Museum of Art, and in group exhibitions at the Kunsthaus Zürich, the Israel Museum Jerusalem, Le Musée de la Chasse et de la Nature in Paris, and the Villa Croce Museum of Contemporary Art in Italy. She has participated in residencies at the NAIRS foundation in Switzerland, Residency UnLimited in New York, and Artport Tel Aviv. She is the recipient of the Minister of Culture Award for Visual Arts, the Ministry of Culture's Young Artist Prize, and the Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art.

فاطمة شنان (1986، جولس) تعيش وتعمل في سويسرا وفي تل أبيب. حاصلة على البكالوريوس في التربية والفنون من الكلية الأكاديمية أورنيم. عرِضت أعمالها في معارض فردية كثيرة، منها موزا - متحف أرض إسرائيل، جاليري Artport، جاليري Dittrich & Schlechtriem في برلين ومتحف تل أبيب للفنون. شاركت أيضًا في معارض جماعية في كونستهاوس زيوريخ، متحف إسرائيل في القدس، متحف الصيد والطبيعة في باريس، متحف الفنون المعاصرة في فيلا كروتشا في إيطاليا، وغيرها. شاركت في برامج إقامة في مؤسسة NAIRS في سويسرا، برنامج الإقامة Unlimited في نيويورك، Artport في تل أبيب، وحائزة على جائزة وزير الثقافة للفنون التشكيلية، جائزة فنان شاب من تقديم وزارة الثقافة، جائزة حايم شيف للفن الانطباعي-الواقعي، وغيرها.

73 - 70

טלי מילשטיין
Tali Milstein
تالي ميلشتاين

טלי מילשטיין (נ. 1975, חיפה) חיה ויוצרת בכפר יהושע. בעלת תואר ראשון באמנות מהמכללה האקדמית אורנים. עבודותיה הוצגו בתערוכות קבוצתיות במוסדות ובגלריות ברחבי ישראל, בהם בית טיכו – מוזיאון ישראל ירושלים, מוזיאון הנגב לאמנות, גלריה בית חנקין בכפר יהושע, חממת האמנים ביריד צבע טרי, גלריה רוטשילד, גלריה בארי, גלריה אלפרד, גלריה זוזו, גלריה קונטמפוררי ביי גולקונדה, מרכז ההנצחה בטבעון והתחנה לאמנות עכשווית ברמלה.

Tali Milstein (b. 1975, Haifa) lives and works in Kfar Yehoshua. She holds a BFA from Oranim Academic College. Her work has been featured in group exhibitions across Israel, including at the Ticho House – Israel Museum Jerusalem, the Negev Museum of Art, Beit Hankin Gallery in Kfar Yehoshua, Fresh Paint Art Fair Artists' Greenhouse, Rothschild Fine Art, Be'eri Gallery, Alfred Gallery, Zuzu Gallery, Contemporary by Golconda, the Art Gallery at Tivon Memorial Center, and Ramla Station for Contemporary Art.

تالي ميلشتاين (1975، حيفا) تعيش وتعمل في كفار يهوشواع. حاصلة على البكالوريوس في الفنون من الكلية الأكاديمية أورنيم. عرِضت أعمالها في معارض جماعية في مؤسسات وجاليريهات محلية مختلفة، منها بيت تيخو - متحف إسرائيل في القدس، متحف النقب للفنون، جاليري بيت حانكين في كفار يهوشواع، دفيئة الفنانين في معرض طلاء جديد، جاليري روتشيلد، جاليري بئيري، جاليري ألفرِد، جاليري زوزو، جاليري Contemporary By Golconda في تل أبيب، المركز التذكاري في طبعون والمحطة للفن المعاصر في الرملة.

77 - 74

אמנון דוד ער
Amnon David Ar
أمنون دافيد عار

אמנון דוד ער (נ. 1973, הרצליה) חי ויוצר בברלין. עבודותיו הוצגו בתערוכות יחיד רבות בגלריות, מוזיאונים וירידים ברחבי גרמניה וישראל, כולל במוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית ובית האמנים ירושלים. כמו כן השתתף בתערוכות קבוצתיות במוזיאון MEAM ברצלונה, מוזיאון חיפה לאמנות, מוזיאון ינקו דאדא ונורדארט. זוכה הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית והתארח בתוכנית שהות אמן בסיטה בפריז. עבודותיו נמצאות באוספים ציבוריים ופרטיים, ביניהם אוסף מוזיאון תל אביב לאמנות, אוסף לן בלווטניק, אוסף סבג, אוסף בראון ואוסף סר רונלד כהן.

Amnon David Ar (b. 1973, Herzliya) lives and works in Berlin. His work has been featured in numerous solo exhibitions in galleries, museums, and art fairs across Germany and Israel, including at the Tel Aviv Museum of Art, Ramat Gan Museum of Israeli Art, and the Jerusalem Artists' House. He has also participated in group exhibitions at MEAM (European Museum of Modern Art) in Barcelona, Haifa Museum of Art, Janco-Dada Museum, and NordArt. He is the recipient of the Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art and participated in the Cité residency in Paris. His works are held in public and private collections, including Tel Aviv Museum of Art Collection, Len Blavatnik Collection, Sebbag Art Collection, Braun Collection, and Sir Ronald Cohen Collection.

أمنون دافيد عار (1973، هرتسليا) يعيش ويعمل في برلين. عرِضت أعماله في معارض فردية كثيرة في جاليريهات، متاحف ومعارض في ألمانيا وفي إسرائيل، منها متحف تل أبيب للفنون، متحف رمات جان للفن الإسرائيلي، وبيت الفنانين في القدس؛ وفي معارض جماعية في متحف MEAM في برشلونة، متحف حيفا للفنون، متحف يانكو دادا ونوردآرت. حائز على جائزة حايم شيف للفن الانطباعي-الواقعي، وشارك في برنامج إقامة في Cité Internationale des Arts في باريس. تتواجد أعماله في مجموعات مقتنيات عامة وخاصة، منها متحف تل أبيب للفنون، مجموعة لِن بلوفاتنيك، مجموعة صباغ، مجموعة براون، ومجموعة السِر رونالد كوهين.

81 - 78

זוהר פריימן
Zohar Fraiman
زوهَر فرايمان

זוהר פריימן (נ. 1987, ירושלים) חיה ופועלת בברלין. בוגרת תואר שני באוניברסיטה לאמנויות בברלין (UdK) והסדנה לרישום וציור בירושלים (JSS) של ישראל הרשברג. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד בגרמניה, צרפת ובלגיה, ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון פתח תקוה לאמנות, גלריה מאיה בתל אביב, המוזיאון לאמנויות בלייפציג, הגלריה הלאומית בוקרשט, האוס אם לוצוופלאץ ואוסף מיטינן בברלין. זכתה במענק Stiftung Kunstfonds וקרן אליזבת גרינשילדס והתארחה בתוכניות שהות אמן ביוון, ספרד ואיטליה. עבודותיה נמצאות באוספים בינלאומיים, ביניהם אוסף פילארה, אוסף העיר ינה ואוסף הרמן.

Zohar Fraiman (b. 1987, Jerusalem) lives and works in Berlin. She holds an MFA from UdK – Berlin University of the Arts and studied at the Jerusalem Studio School (JSS) under Israel Hershberg. Her work has been featured in solo exhibitions in Germany, France, and Belgium, and in group exhibitions at the Petach Tikva Museum of Art, Maya Gallery Tel Aviv, the Museum of Fine Arts Leipzig, the National Gallery Bucharest, Haus am Lützowplatz, and the Miettinen Collection in Berlin. She is the recipient of the Stiftung Kunstfonds grant and the Elizabeth Greenshields Foundation grant, and has participated in residencies in Greece, Spain, and Italy. Her work is held in international collections, including Sammlung Philara Düsseldorf, the City of Jena Collection, and the Herrmann Collection.

زوهَر فرايمان (1987، القدس) تعيش وتعمل في برلين. حاصلة على الماجستير من جامعة برلين للفنون (UdK) وخريجة ورشة الرسم في القدس (JSS) لدى يسرائيل هيرشبيرغ. عرِضت أعمالها في معارض فردية في ألمانيا، فرنسا وبلجيكا، وفي معارض جماعية في متحف بيتَح تكفا للفنون، جاليري مايا في تل أبيب، متحف الفنون في لايبتسيغ، جاليري بوخارست الوطنية، و- House on Lützowplatz ومجموعة Miettinen في برلين.

85 - 82

מיה זר
Maia Zer
مايا زِر

מיה זר (נ. 1962, תל אביב) חיה ויוצרת בברלין. בוגרת מכון אבני לאמנות וכן השתלמה בסדנה לרישום וציור בירושלים (JSS) של ישראל הרשברג. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד במוזיאון תל אביב לאמנות, גלריה רוטשילד וגלריה קונטמפוררי ביי גולקונדה בתל אביב ובגלריה The Grass is Greener בלייפציג, ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון תל אביב לאמנות, גלריה זימאק וגלריה רו ארט לאמנות עכשווית. זוכת הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית ומלגת שהות בתוכנית JSS בסיינה איטליה.

Maia Zer (b. 1962, Tel Aviv) lives and works in Berlin. She graduated from the Avni Institute of Art and studied at the Jerusalem Studio School (JSS) under Israel Hershberg. Her work has been featured in solo exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, Rothschild Fine Art and Contemporary by Golconda in Tel Aviv, and The Grass is Greener Gallery in Leipzig, and in group exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, Zemack Contemporary Art, and Raw Art Gallery. She is a recipient of the Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art and a residency grant for the JSS program in Siena, Italy.

مايا زِر (1962، تل أبيب) تعيش وتعمل في تل أبيب. خريجة معهد أفني للفنون، بالإضافة إلى التحاقها بورشة الرسم في القدس (JSS) لدى يسرائيل هيرشبيرغ. عرِضت أعمالها في معارض فردية في متحف تل أبيب للفنون، جاليري روتشيلد، جاليري جاليري Contemporary By Golconda في تل أبيب وجاليري The Grass is Greener في لايبتسيغ في ألمانيا؛ وفي معارض جماعية في متحف تل أبيب للفنون، جاليري زيماك، وجاليري RawArt للفن المعاصر. حائزة على جائزة حايم شيف للفن الواقعي-الانطباعي، ومنحة إقامة في برنامج JSS في سيينا في إيطاليا.

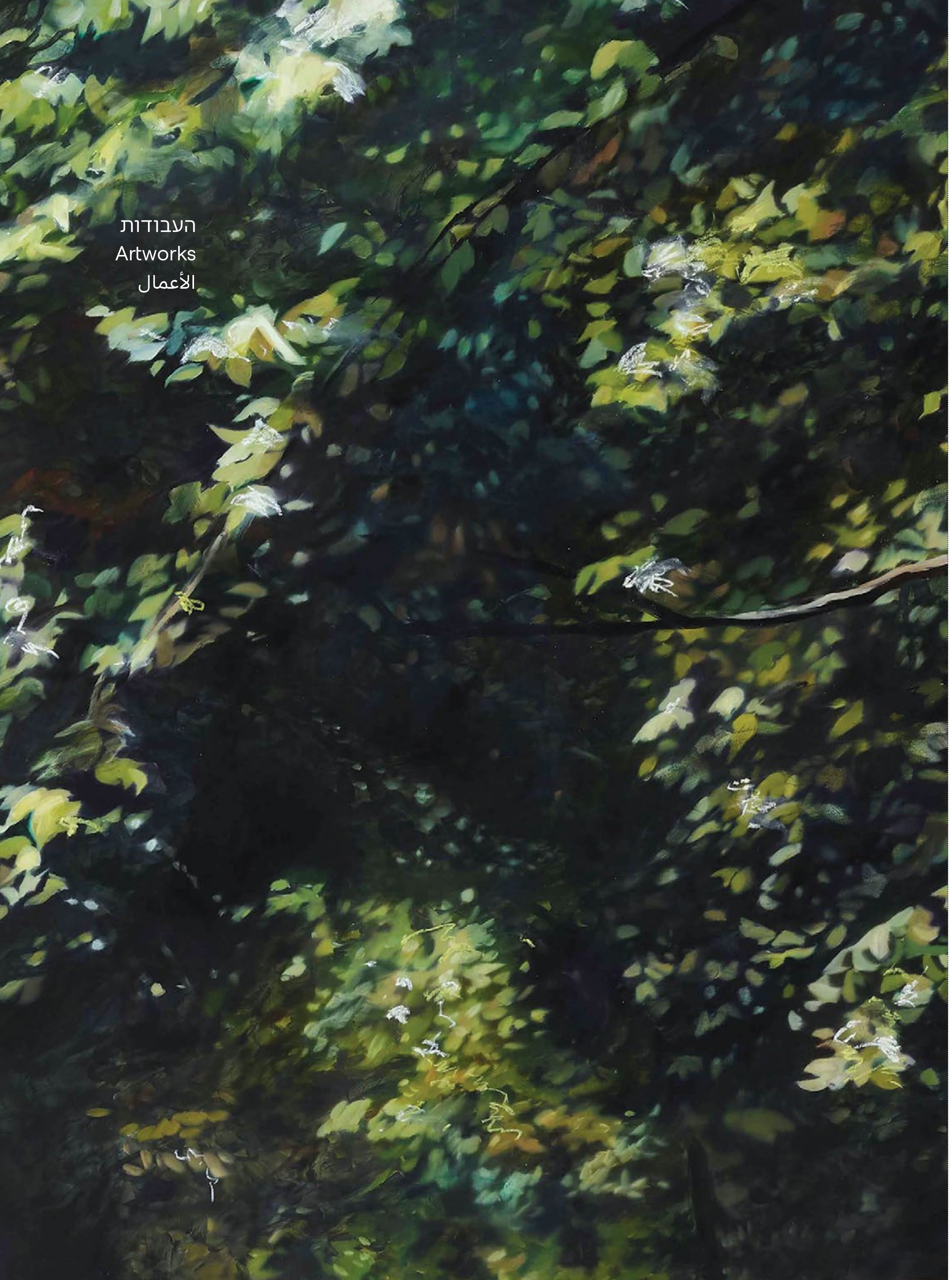

העבודות
Artworks
الأعمال

89 - 86

סיגל צברי
Sigal Tsabari
سيجال تسباري

סיגל צברי (נ. 1966, חיפה) חיה ויוצרת בראשון לציון. למדה במכון אבני אצל ישראל הרשברג, ומלמדת במוסדות רבים ברחבי הארץ. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד בגלריה גורדון, גלריה קונטמפוררי ביי גולקונדה, גלריה רוטשילד ובסדנת ההדפס בירושלים ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון תל אביב לאמנות, מוזיאון ישראל ירושלים, רשמים – הביאנלה לרישום ירושלים ועוד. זוכת הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית־ריאליסטית, פרס אלימה להדפס ופרס שר התרבות בתחום האמנות הפלסטית.

Sigal Tsabari (b. 1966, Haifa) lives and works in Rishon LeZion. She studied at the Avni Institute under Israel Hershberg and teaches at various art institutions across Israel. Her work has been featured in solo exhibitions at Gordon Gallery, Contemporary by Golconda, Rothschild Fine Art, and the Jerusalem Print Workshop, and in group exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, the Israel Museum Jerusalem, and Traces – Biennale for Drawing in Jerusalem. She is the recipient of the Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art, the Alima Rita Prize for Printmaking, and the Minister of Culture Award for Visual Arts.

سيجال تسباري (1966، حيفا) تعيش وتعمل في ريشون لتسيون. تعلمت في معهد أفني لدى يسرائيل هيرشبيرغ، وتدرّس في مؤسسات كثيرة في البلاد. عرِضت أعمالها في معارض فردية في جاليري جوردون، جاليري Contemporary By Golconda في تل أبيب، جاليري روتشيلد وفي ورشة القدس للطباعة. شاركت أيضًا في معارض جماعية في متحف تل أبيب للفنون، متحف إسرائيل في القدس، بينالي الرسم في القدس، وغيرها. حاصلة على جائزة حايم شيف للفن الانطباعي-الواقعي، جائزة أليما للطباعة وجائزة وزير الثقافة للفنون التشكيلية.

94 - 90

ואדים סטפנוב
Vadim Stepanov
فاديم ستبانوف

ואדים סטפנוב (נ. 1969, סוסומן, ברה"מ) חי ועובד באיטליה. השתלם כאמן בסטודיו של ליאוניד פוריגין במוסקבה. עבודותיו הוצגו בתערוכות יחיד רבות בגלריה ליטבק וגלריה ברנרד בתל אביב ובמוזיאון רמת גן לאמנות רוסית ובתערוכות קבוצתיות במוסדות אמנות בישראל וברחבי העולם, בין השאר במוזיאון היהודי בווינה, גלריה אלבמרל בלונדון, מוזיאון ישראל ירושלים והגלריה לאמנות בבית הגפן – מרכז תרבות ערבי־יהודי בחיפה.

Vadim Stepanov (b. 1969, Susuman, USSR) lives and works in Italy. He trained as an artist in the studio of Leonid Purygin in Moscow. His work has been featured in numerous solo exhibitions at Litvak Contemporary and Bernard Gallery in Tel Aviv and the Museum of Russian Art in Ramat Gan, and in group exhibitions in Israel and worldwide, including at the Jewish Museum Vienna, Albemarle Gallery London, the Israel Museum Jerusalem, and the Art Gallery at Beit HaGefen Arab-Jewish Cultural Center in Haifa.

فاديم ستبانوف (1969، سوسومن، الاتحاد السوفييتي) يعيش ويعمل في إيطاليا. تعلم في استوديو ليونيد بوريجين في موسكو. عُرضت أعماله في معارض فردية عديدة، منها جاليري ليتفاك وجاليري برنارد في تل أبيب ومتحف رمات جان للفن الروسي. عرِضت أعماله أيضًا في معارض جماعية محلية وعالمية، منها في المتحف اليهودي في فيينا، جاليري ألبمارل في لندن، متحف إسرائيل في القدس، وجاليري بيت الكرمة - المركز الثقافي العربي اليهودي في حيفا.

צמד האמנים מרקוס מונטאן ועדי רוזנבלום בוחנים את האפשרות לכונן זהות אותנטית בחברה הצרכנית העכשווית. הדמויות בציוריהם, שנלקחו ממגזיני אופנה ולייף סטייל, מקובצות לסצנות חברתיות שבהן כל דמות נותרת מבודדת ומנותקת. יחד, אבל לבד. הציורים נעים באזור הדמדומים שבין אותנטיות למלאכותיות ובין ביטוי אינדיבידואלי לחיקוי חוויות הממותגות ומשווקות כ"נעורים". כאן הציירים מציבים את הקבוצה בלב יער, מוארת באור יקרות המייצר מתח בין שני קטבים: מצד אחד, האור הנשגב המתכתב עם המסורת הרומנטית של תיאור דמויות המטיילות בטבע ומצד שני, התאורה המלאכותית של הפקת קולנוע או צילומי פרסומת.

מתח זה מהדהד גם בכיתובים המלווים את העבודות: טקסטים שנתפסים במבט ראשון כמרשימים ועמוקים, אך מתגלים במהרה כפשטניים וחלולים. איכות זו, שהאמנים מגדירים כ"אי־בהירות מדויקת", עומדת בלב עבודתם ומשמשת כמנגנון להתמודדות עם פאתוס ומחוות רגשיות – לצד הממד הציני הבלתי נמנע. האמנים מציבים שאלה נוקבת: האם חיפוש אחר משמעות במסלולים מוכתבים מראש יכול להוביל לחוויה רגשית ממשית, או שמא הוא נידון תמיד להסתיים בתחושת ריקנות ושעמום קיומי?

The artist duo Markus Muntean and Adi Rosenblum explore the possibility of establishing an authentic identity in contemporary consumer society. Appropriated from fashion and lifestyle magazines, the figures in their works are depicted in social scenes where each remains isolated and disconnected – together, but alone. Their works offer a balancing act between authenticity and artifice, and between individual expression and the imitation of experiences marketed as "youth culture." Here, the duo places the group in a forest, illuminated by resplendent light evocative of the sublime light of Romantic painting on the one hand, and the artificial lighting of a film or commercial set on the other.

This tension also resonates in the captions that accompany each painting: texts that appear profound but are quickly revealed as simplistic and vacuous. This quality, which the artists define as "precise ambiguity," lies at the heart of their practice and serves as a mechanism for engaging with pathos and emotional gestures – alongside an inevitable cynicism. The artists pose a poignant question: can the pursuit of meaning through predetermined paths lead to a real emotional experience, or is it always doomed to end in a sense of existential ennui and emptiness?

يتناول الثنائي ماركوس مونتان وعَدي روزنبلوم إمكانية بناء هوية أصلية في المجتمع الاستهلاكي المعاصر. تجتمع الشخصيات الظاهرة في لوحاتهما, والمأخوذة من مجلات الموضة والستايل, في مشاهد اجتماعية كل فرد فيها يظهر في عزلة وبعد عن الآخر. معًا, لكن على حدة. تتراوح اللوحات بين الأصالة والتصنّع, وبين التعبير الفردي وتقليد التجارب التي تُسوّق ويروَّج لها على أنها "روح الشباب". يموضع الرسامان هنا الشخصيات في قلب غابة ويضيئانها بنور طفيف يولدّ توترًا بين قطبين: الضوء السامي الذي يردد تقاليد الفنون الرومانسية في تصوير الشخصيات وهي تتجول في الطبيعة من جهة, والإضاءة الاصطناعية المستخدمة في إنتاج الأفلام أو الإعلانات من جهة أخرى.

يتردد صدى هذا التوتر أيضًا في الكتابات التي تصاحب الأعمال: نصوص تبدو مؤثرة وعميقة سرعان ما يتضحّ كونها سطحية وفارغة. هذه الخواص, التي ينعتها الفنانان بـ"الوضوح الدقيق", تقع في لب أعمالهما وتوظَّف كآليةً لمواجهة الباثوس واللفتات العاطفية, إلى جانب البُعد الساخر الذي لا مفرّ منه. يطرح الفنانان هنا سؤالاً لاذعًا: هل للبحث عن المعنى من خلال مسارات مُحدّدة مسبقًا أن يُؤدي إلى تجربة عاطفية حقيقية, أم أنه محكوم عليه دائمًا بالفشل والشعور بالفراغ والملل الوجودي؟

מונטאן/רוזנבלום
Muntean/Rosenblum
مونتان\روزنبلوم

מונטאן/רוזנבלום, **ללא כותרת ("Like sleepwalkers, entirely...")**, גיר ואקריליק על בד
Muntean/Rosenblum, **Untitled ("Like sleepwalkers, entirely...")**, chalk and acrylic on canvas
مونتان/روزنبلوم، **بِلا عنوان ("Like sleepwalkers, entirely...")**، طباشير وأكريليك على قماش
260×224 / 2019

מאיה ז"ק
Maya Zack
مايا زاك

הרישום של מאיה ז"ק, שמידתו מידת אדם, מפגיש אותנו פנים אל פנים עם דמות אישה המצלמת את עצמה רושמת, או שמא רושמת את עצמה מצלמת. העבודה הוצגה במקור בתערוכה **אור נגדי** במוזיאון תל אביב לאמנות (הפרק השלישי ב**טרילוגיית הזיכרון** של האמנית), שבליבה עיסוק אובססיבי כמעט בשירתו וחייו של המשורר היהודי ניצול השואה פאול צלאן. דמות החוקרת־אמנית חוזרת בעבודותיה של ז"ק כמעין ארכיבאית ומדענית של הליכי תיעוד ושחזור, דרכם היא מנסה לאחות את קרעי העבר. ההכפלה של הידיים ברישום מסגירה את שכבות הייצוג השונות שמהן מורכב הדימוי: השתקפות בראי, צילום, רישום, התבוננות חיצונית אובייקטיבית ובחינה אישית ביוגרפית, המתלכדות בנקודת המגע בין חוד העיפרון הרושם לנייר. כך נוצרת סינכרוניות בין שני מנגנוני תיעוד – צילום ורישום מצילום – ובין הפעולה הממשית לבין הזיכרון שלה.

Maya Zack's life-size drawing brings us face to face with a female figure who photographs herself drawing – or perhaps draws herself in the act of photographing. The work was first exhibited in **Counterlight** at the Tel Aviv Museum of Art (the third installment of the artist's **Memory Trilogy**), which unfolds an almost obsessive exploration of the poetry and life of the Jewish poet and Holocaust survivor Paul Celan. The figure of the "researcher-artist" is a recurring protagonist in Zack's works. Acting as an archivist and scientist of documentation, she navigates processes of reconstruction through which she attempts to heal the fragments of the past.

The doubling of hands in the drawing exposes the different layers of representation that compose an image: the mirrored reflection, the photograph, the drawing, objective observation, and personal biographical introspection – all converging at the singular point of contact where pencil meets paper. This establishes synchronicity between two mechanisms of documentation – photography and drawing from photography – and between the lived action and its recollection.

تعرض لوحة مايا زاك، وهي بحجم إنسان طبيعي، صورة امرأة تصوّر نفسها وهي ترسم، أو ترسم نفسها وهي تُصور نفسها، ربما. عُرض العمل لأول مرة في معرض **ضوء ضدّي** في متحف تل أبيب للفنون (الفصل الثالث من ثلاثية **الذاكرة** للفنانة)، الذي تمحور حول انشغال شبه قهري بأشعار وحياة باول تسلان، الشاعر اليهودي الناجي من الهولوكوست. تتكرر شخصية الفنانة-الباحثة في أعمال زاك كأمينة أرشيف وعالِمة تبحث سيرورات التوثيق وإعادة البناء التي تسعى من خلالها لترميم شظايا الماضي الممزقة. يكشف ازدواج اليدين في الرسم عن طبقات التمثيل المختلفة التي تُركبّ الصورة: الانعكاس في المرآة، التصوير، الرسم، التأمل الخارجي الموضوعي، والمعاينة الذاتية التي تلتقي جميعها على نقطة تماس بين قلم الرسم والورقة، ما يخلق تزامنًا بين آليتي التوثيق (التصوير والرسم من التصوير) وبين الفعل الحقيقي وذاكرته.

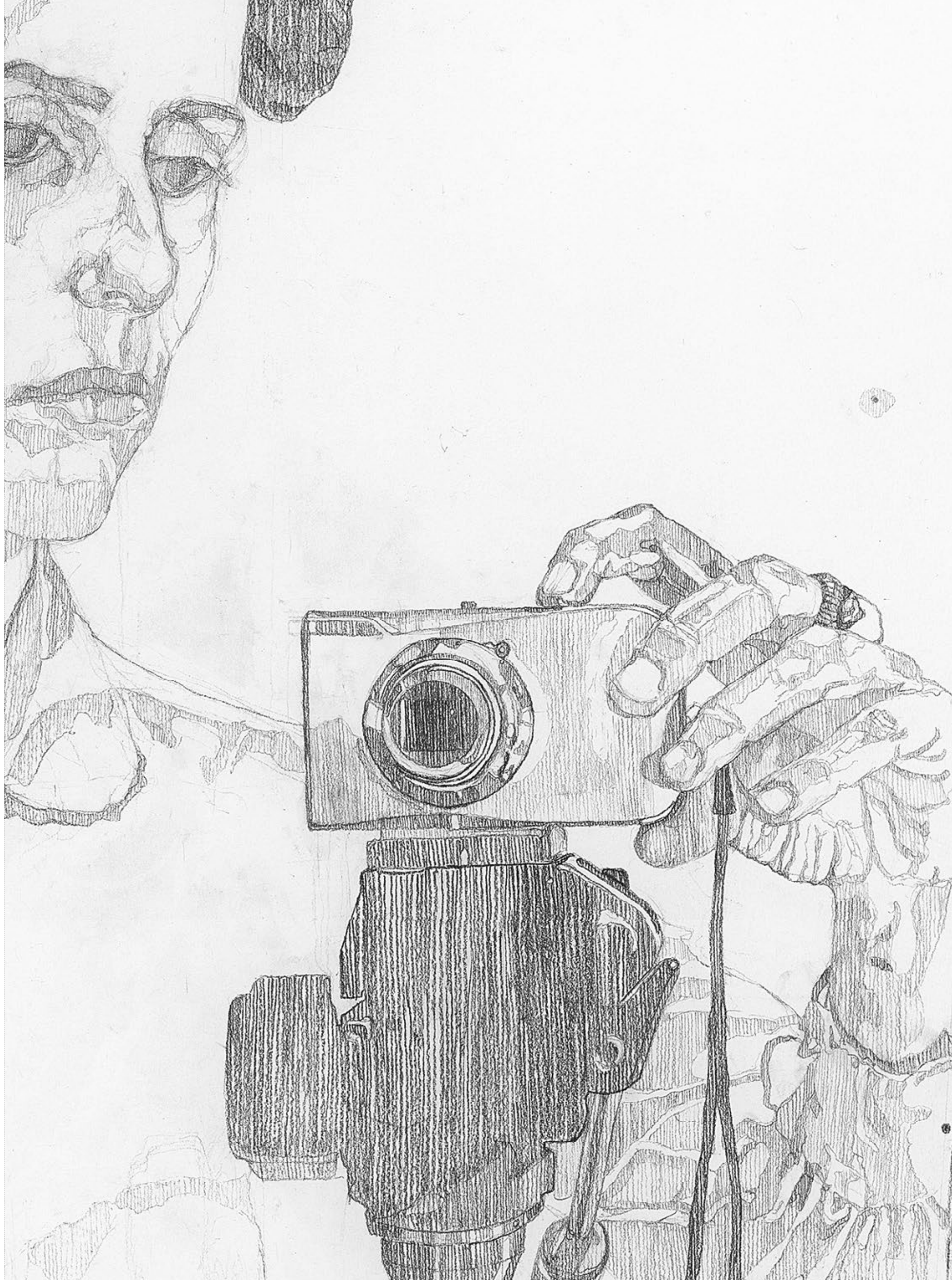

מאיה ז"ק, **תיאור של מאבק**, עיפרון על נייר
Maya Zack, **Description of a Struggle**, pencil on paper
مايا زاك، **صورة صراع**، رصاص على ورق
191×135 / 2012

אלה אמיתי סדובסקי
Ella Amitay Sadovsky
إيلا أميتاي سدوفسكي

במבט ראשון דומה שהציור של אלה אמיתי סדובסקי פורש סצנה ביתית אינטימית: אם ועולל על ספה מתוארים בגווני ספיה של תצלום ישן אל מול חלון שמבעדו נשקף נוף צבעוני מרהיב. מבט נוסף מגלה ש"הנוף" אינו אלא קולאז' עשיר המתווך את העולם הטבעי דרך דגמים מסוגננים המיועדים למרחבי הפנים – טפטים, ריפוד, וילונות ושטיחים.

תנועה זו בין סצנה יומיומית הלקוחה מאלבום התמונות המשפחתי לעולם אקזוטי וזר שנוצר מן המפגש בין דגמים שונים ומתנגשים מאפיין את יצירתה של אמיתי סדובסקי. כמדענית שהתמחתה בחקר חומרים בטרם פנתה לאמנות, היא משלבת ידע מדעי ברקיחת פולימרים ופיגמנטים שקופים על מנת להפוך את הגובלנים, הבדים והציור לחלק מאותו עולם ולהעצים את אשליית המרחב הרציף. בחיפוש אחר נקודת אחיזה, העין משוטטת בין השכבות והדגמים ונלכדת בסבך – בין עומק לשטיחות ובין הרפתקאות בעולם הרחב לשכבות הזיכרון במרחב הביתי המוכר.

At first glance, Ella Amitay Sadovsky's painting seems to unfold an intimate domestic scene: a mother and infant on a sofa are depicted in the sepia tones of an old photograph, facing a window that opens onto a spectacular landscape. A closer look reveals that the "landscape" is in fact an intricate collage that mediates the natural world through stylized patterns designed for interiors – wallpaper, upholstery, curtains, and carpets.

This oscillation between an everyday scene from the family album and an exotic, uncharted world comprised of diverse, at times clashing, patterns is a hallmark of Amitay Sadovsky's practice. Drawing on her background as a scientist who specialized in materials research, she formulates polymers and transparent pigments to fuse tapestries, textiles, and paintings into a unified world, enhancing the illusion of a seamless, continuous space. Seeking a foothold, the eye wanders through the layers and patterns, becoming ensnared in the thicket – suspended between depth and flatness, and between adventures in the wide world and the strata of memory within the familiar domestic sphere.

للوهلة الأولى، يبدو المشهد المعروض في لوحة إيلا أميتاي سدوفسكي بيتيًا حميمًا: أم وطفل، مرسومان بألوان بنية داكنة تستذكر صورًا فوتوغرافية قديمة، جالسان على أريكة وأمامهما نافذة تُطل على منظر طبيعي زاهي الألوان. نظرة متعمقّة أخرى على المشهد تكشف عن كون "المنظر الطبيعي" ليس سوى لوحة كولاج تُجسد العالم الطبيعي من خلال أنماط تستخدَم عادة لتصميم الديكور الداخلي: ورق جدران، أقمشة تنجيد، ستائر، وبُسُط.

التأرجح بين اليومي المُستوحى من الألبوم العائلي وبين عالم أدغال غريب يولدّه التقاء أنماط مختلفة ومتضاربة، هو من مميزات أعمال أميتاي سدوفسكي. كونها عالِمة متخصصة ببحث المواد، فهي تجمع بين المعرفة العلمية بتركيب البوليمرات والأصباغ الشفافة حتى تبدو المنسوجات والأقمشة واللوحة جزءًا من عالم واحد، ولزيادة الشعور بوهم اتساق الأحياز في اللوحة. تتجول العين بين الطبقات والأنماط، بحثًا عن ركيزة ما، حتى تعلق بين الاشتباكات ما بين عمق وسطحية، مغامرات العالم الكبير وطبقات من ذاكرة تسكن الحيز البيتي المألوف.

אלה אמיתי סדובסקי, **יד שנייה מרופא שני**,
שמן, אקריליק וקולאז' אריגים על בד
Ella Amitay Sadovsky, **Bargain Reality 2**,
oil, acrylic, and fabric collage on canvas
إيلا أميتاي سدوفسكي، **مستخدَم بوضع ممتاز**،
زيت، أكريليك وكولاج نسيج على قماش

165×212 / 2014

נורית דוד
Nurit David
نوريت دافيد

נורית דוד היא אחת מן האמניות המרכזיות באמנות הישראלית העכשווית, הידועה בשפתה הייחודית המשלבת פיגורטיביות, נרטיב אישי, השפעות תרבותיות מגוונות ומתח רעיוני־רגשי עמוק. הציור **גן בתוך גן (שלוש תקופות בחיי אדם)** מייצג את המפנה של דוד בשנות ה־90 מסגנון ״דלות החומר״ המושגי אל הציור הפיגורטיבי. בתקופה זו, העיסוק בביוגרפיה המשפחתית, שנרמז בכותרות עבודותיה המוקדמות ובטקסטים ששובצו בהן, עבר לקדמת הבמה בציורים שפרשו מרחבי זיכרון ודרמה רגשית מאופקת.

הציור מפגיש שלושה דורות ברגע של תמורה: סבה מצויר כשהוא יושב בין ילדיו זמן קצר לפני מותו ואחותה התינוקת מרחפת מאחור בין ענפי עץ ליד מזרקה נמוכה. הספה הקרועה מרמזת על המקור הצילומי ועל פעולת הקולאז׳ של הזיכרון, המעתיקה את הדמויות מהבית אל המרחב הציבורי של ״גן הנדיב״. החיבור בין צילומים מן האלבום המשפחתי, הגיאומטריה המוקפדת של הגן האירופי ועץ ההדרים מבית ילדותה בנס ציונה, יוצר עולם שבו הפיגורטיבי הופך למפת נפש פואטית.

Nurit David is one of Israel's foremost contemporary artists, known for her distinctive visual language that weaves together figuration, personal narrative, diverse cultural influences, and a profound conceptual-emotional tension. **A Garden Within a Garden (Three Ages of Man)** represents her 1990s transition from the conceptual "Want of Matter" to figurative painting. During this period, the familial themes previously hinted at in her titles and texts moved center stage in paintings that unfolded realms of memory and subdued emotional drama.

The painting brings together three generations in a moment of change: her grandfather is seated between his children shortly before his passing, while her baby sister floats amidst the branches of a tree. The torn sofa alludes to the work's photographic source and the collagistic mechanism of memory, which transports the figures from the domestic interior to the public garden at Ramat HaNadiv. The amalgamation of family album photographs, the manicured geometry of the European-style garden, and the citrus tree from her childhood home in Ness Ziona conjures a world where the figurative becomes a poetic mental map.

تُعتبر نوريت دافيد إحدى أبرز الفنانات في مشهد الفن الإسرائيلي المعاصر, المشهورة بأسلوبها الفريد الذي يجمع بين الانطباعية, السردية الشخصية, التأثيرات الثقافية المتنوعة والتوتر المفاهيمي العاطفي العميق. تمثل اللوحة **حديقة في حديقة (ثلاث فترات من حياة إنسان)** التي نقطة تحول أسلوب دافيد في التسعينيات, من أسلوب "شحة المادة" المفاهيمي إلى الرسم الانطباعي, في فترة انتقل فيها اهتمامها بسيرتها العائلية, ما يتجلّى في أسماء ونصوص أعمالها المبكرة, إلى المقدمة في لوحات تكشف عن أحياز ذاكرة ودراما عاطفية مكبوتة.

تجمع اللوحة بين ثلاثة أجيال في لحظة تحول: جدها جالسًا بين أولاده قبيل وفاته, وشقيقتها الرضيعة محلقة أعلى شجرة على جوار نافورة منخفضة. تشير الأريكة الممزقة إلى المصدر التصويري وممارسة كولاج الذاكرة الذي ينقل الشخصيات من الحيز البيتي إلى الحيز العام في "حديقة الكريم". العلاقة بين صور من الألبوم العائلي, هندسة الحديقة الأوروبية الدقيقة وأشجار الحمضيات من بيت طفولتها في نِس تسيونا, تخلق عالمًا يصبح فيه الانطباعي خريطة شعرية للروح.

נורית דוד, **גן בתוך גן (שלוש תקופות בחיי אדם)**, שמן על בד
Nurit David, **A Garden Within a Garden (Three Ages of Man)**, oil on canvas
نوريت دافيد، **حديقة في حديقة (ثلاث فترات من حياة إنسان)**، زيت على قماش

83×101 / 1996

הדס לוי
Hadas Levi
هداس ليفي

ציוריה של הדס לוי מאוכלסים בדמויות ממעגלי החיים הקרובים של האמנית, ביניהם חברים, בני משפחה, בן זוגה וילדיה. ציור זה מורכב מתצלומים מחופי ים ומזמנים שונים, שאותם מתיכה לוי לכדי סצנה אחת שלא התרחשה במציאות, אך נטועה בה רגשית.

החיבור בין הדימויים יוצר תמונה משפחתית־חברית מרובדת, שאינה מבקשת אחידות, אלא מציעה ריבוי זמנים, מבטים ויחסים, כפי שהם מתקיימים בחיים עצמם. בחזית הציור מופיעות חברתה של האמנית ובתה הצעירה, אחוזות בחיבוק שמעיד על קרבה, הגנה ותלות הדדית. המחוות של הילדה מביעות ספונטניות ונינוחות טבעית מול המצלמה; עיני האם לצידה מוסתרות מאחורי משקפי שמש וכובע ופיה קפוא במעין עווית – ספק חיוך ספק דיבור. הנערים מאחוריהן הם בניה של האמנית. כל אחד מהם שקוע ברגע אחר, בתנועה שונה ובקצב משלו. הים והחול משמשים כרקע מתמשך וכמעט נצחי לרגעי חיים חולפים: אימהות, ילדות, גוף, זמן וזיכרון.

Hadas Levi's paintings are populated by figures from her immediate social circles, including friends, family, her partner, and her children. This painting is composed of photographs taken at different beaches and times, which Levi fuses into a single scene that never occurred in reality, yet remains emotionally rooted in it.

The amalgamation of the images creates a layered portrait of family and friendship that does not seek cohesion; instead, it offers a multiplicity of temporal layers, gazes, and relationships, just like life itself. In the foreground, the artist's friend and her young daughter are held in an embrace that conveys intimacy, protection, and interdependence. The girl's gestures exude spontaneity and natural ease in front of the camera; her mother's eyes are hidden behind sunglasses and a hat, her mouth suspended between smiling and talking. The boys in the background are the artist's sons. Each one is immersed in a different moment, a distinct action, and a pace of his own. The sea and sand serve as a continuous and almost eternal backdrop for fleeting moments of life: motherhood, childhood, body, time, and memory.

تعجّ لوحات هداس ليفي بشخصيات من دوائرها المقربة: أصدقائها، أفراد عائلتها، شريك حياتها وأطفالها. تتألف هذه اللوحة من صور فوتوغرافية من شواطئ وأزمنة مختلفة تدمجها ليفي في مشهد واحد لا يمت للواقع بصلة لكنه متجذر فيه عاطفيًا.

يخلق الترابط بين الصور صورة اجتماعية عائلية متعددة الطبقات لا تسعى إلى الانسجام، بل تقترح تعددًا في الأزمنة، الآراء والعلاقات، كما في الحياة نفسها. تظهر في مقدمة اللوحة صديقة الفنانة وابنتها، في عناق يدل على التقارب، الحماية وتعلق إحداهما بالأخرى. لفتات الطفلة تعبّر عن عفوية وارتياح طبيعي أمام الكاميرا؛ بينما عينا الأم بجانبها مخفيتان خلف نظارة شمسية وقبعة، وفمها يتحرك، مبتسمًا ربما، أو متحدثًا. الصبيان الصغار خلفهما هم أبناء الفنانة. كل منهم منغمس في لحظة مختلفة، في حركة مختلفة، وبوتيرة خاصة به. البحر والرمال يبدوان كخلفية مستمرة وشبه أبدية تدور فيها لحظات حياة عابرة: أمومة، طفولة، جسد، زمن، وذاكرة.

הדס לוי, **בחוף הים**, שמן על בד
Hadas Levi, **At the Beach**, oil on canvas
هداس ليفي، **على شط البحر**، زيت على خشب

124×140 / 2014

ילנה רוטנברג
Elena Rotenberg
يلينا روتنبيرغ

השפה הציורית של ילנה רוטנברג נטועה בעידן הדיגיטלי. רוטנברג משתמשת באיירבראש וגירי פסטל כדי ליצור סצנות מטושטשות, המתמוססות במבט מקרוב ומתגבשות לכדי צורה מובחנת ככל שמתרחקים מהן, כמו צילומים מפוקסלים או משחקי מחשב מוקדמים. האיכות החמקמקה של הדימוי, הנעה בין ממשות למידול, מעלה שאלות על בריאת הדימוי הציורי אל מול הבניית הדימוי הדיגיטלי.

בציור מתואר מקבץ אבנים בנוף מדברי צחיח. הדימוי מהדהד נופים זרועי אבנים בציורים משלהי ימי הביניים על סף המעבר לרנסאנס, תקופה המהווה מקור השראה קבוע עבור רוטנברג. במקביל, הכלליות חסרת המובחנות של הנוף מזכירה הדמיות דיגיטליות תלת־ממדיות. למרות מאות השנים שמפרידות ביניהם, שני עוגנים אלה מבטאים גישה דומה לייצוג מקום כרעיון מופשט ולא מתוך התבוננות ישירה. בהעדר נקודת אחיזה, קנה המידה נותר חידתי והודף את הניסיון למקם את עצמנו ביחס אליו. האם האבנים האלה הן ממצאים ארכיאולוגיים, מערך טקסי קדום, או מקבץ אקראי? דומה כי משמעותו של הנוף אינה מהותית לו אלא נוצקת בו מתוך הסיפורים שאנחנו טווים סביבו.

Elena Rotenberg's artistic language is native to the digital age. She uses an airbrush and soft pastels to form blurry scenes that look out of focus the closer we are to them, evocative of the low-resolution, pixelated aesthetics of 1990s 3D computer games. This ambiguity between tangible reality and digital rendering introduces questions about the creation of the painted image versus the construction of the digital one.

The painting echoes landscapes in late Mediaeval and early Renaissance paintings – a period that serves as a constant source of inspiration for Rotenberg. At the same time, the nondescript, almost featureless landscape brings to mind early 3D digital modeling. Separated by centuries, these two historical poles share a similar approach to representing a place as an abstract concept rather than through direct observation. Without a stable point of reference, the scale remains unknown, thwarting any attempt to orient ourselves. Are these rocks an archaeological site, an ancient ritual configuration, or a random cluster of stones? Ultimately, it seems that the meaning of the landscape is not intrinsic but rather shaped by the stories we weave.

لغة يلينا روتنبيرغ الصورية متجذرة في العصر الرقمي. تستخدم روتنبيرغ رذاذة هوائية وطباشير باستيل لرسم مشاهد ضبابية, تتلاشى عند النظر إليها عن قرب وتتضح معالمها عند النظر إليها من بعيد, كصور مفكسلة أو ألعاب حاسوب قديمة. يثير غموض الصورة, المتأرجحة ما بين واقع ونمذجة, تساؤلات حول عملية خلق الصورة الرسومية إزاء خلق الصورة الرقمية.

تعرض اللوحة مجموعة أحجار في منظر صحراوي قاحل يثير أصداء مناظر طبيعية تتناثر فيها الحجارة في لوحات أواخر العصور الوسطى على مشارف عصر النهضة؛ حقبة تُعتبر مصدر إلهام أساسي لروتنبيرغ. في المقابل, يبدو المشهد عامًا لا خواص تميزه, حتى إنه يذكرنا بالتمثيلات الرقمية ثلاثية الأبعاد. رغم القرون الكثيرة الفاصلة بينهما, تعبّر الركيزتان الجماليتان عن نهج شبيه في تمثيل المكان كفكرة مجردة بدلاً من تمثيله من خلال المشاهدة المباشرة. في غياب نقطة ثابتة, تبقى الأحجام غامضة رافضة لمحاولتنا تحديد موقعنا نسبة لها. هل هذه الأحجار اكتشافات أثرية, ترتيب طقوسي قديم, أم مجرد مجموعة عشوائية؟ لا يبدو معنى المشهد متأصلاً فيه, بل مستمدًا من القصص التي ننسجها حوله.

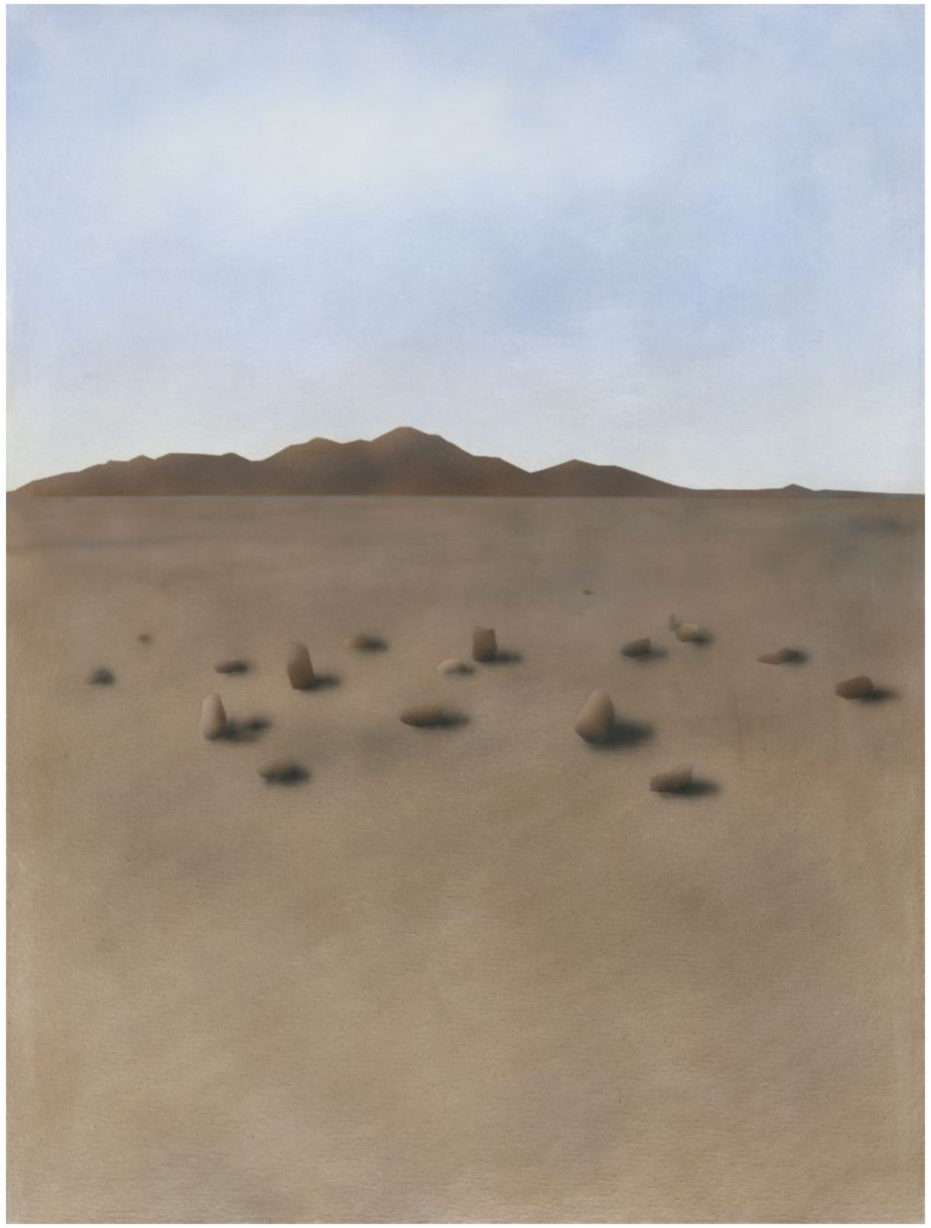

ילנה רוטנברג, **אבני מדבר**, אקריליק על בד
Elena Rotenberg, **Desert Rocks**, acrylic on canvas
يلينا روتنبيرغ، **حجارة صحراوية**، أكريليك على قماش

100×75 / 2020

אינגה פרייס קנטור
Inge Preis Kantor
إنجا برايس كنتور

בציוריה מעמידה אינגה פרייס קנטור סצנות אנושיות בעלות ממד סוריאליסטי־פנטסטי, השואבות השראה ממסורת הציור הצפון אירופאית. ציור זה שייך לגוף עבודות שהתפתח בעקבות לידת בנה, שבו התיקה את סגנונה המדויק אל נופי המערב הפרוע – חזרה אל משחקי הילדות שהיא ואחיה נהגו לשחק באירופה בהשראת סדרות טלוויזיה אמריקאיות. ההרחקה הכפולה הזו מאפשרת לה לעסוק בנושאים אישיים ולגעת בחלוציות נשית ותפקידי מגדר בעולם שוביניסטי ועוין.

דמות האישה בציור מופיעה בתחפושת סוס המיועדת בדרך כלל לזוג. כאן היא מתוארת לבדה, גוררת אחריה את חלקו האחורי של הסוס בנוף צחיח וטרשי. הרסן שחוסם את פיה מחובר למושכות המוחזקות ביד נעלמה ועיניה מביעות מצוקה ובעתה. במקום החופש המוחלט שמזוהה עם המערב הפרוע ועם זיכרונות הילדות של פרייס קנטור, האישה בציור מדגימה תרגול של חיים ממושמעים וציות לכללים כהכרח הישרדותי בתנאי קיום חדשים.

In her paintings, Inge Preis Kantor orchestrates human scenes of a surreal-fantastic nature, drawing inspiration from the Northern European painting tradition. This painting belongs to a body of work she created after the birth of her son, in which she applied her meticulous style to the landscapes of the Wild West – a return to childhood games she and her brothers used to play in Europe, influenced by popular American television series. This “double distancing” enables her to touch on personal themes while addressing gender roles and the reality of female pioneers in a chauvinistic and hostile world.

The female figure is depicted in a horse costume typically intended for two. Here, however, she is portrayed alone, dragging the costume’s hindquarters across a barren, rocky terrain. A bridle, muzzling her, is attached to reins held by an invisible hand, her eyes wide with distress. Instead of the absolute freedom associated with the American frontier and Preis Kantor’s childhood memories, the figure seems to be practicing the act of being reined in, a submission to the rules as a survival imperative under new conditions of existence.

تعرض إنجا برايس كنتور في لوحاتها مشاهد إنسانية، تتسمّ ببُعد سريالي خيالي، مستلهمةً من تقاليد الرسم من شمال أوروبا. هذه اللوحة جزء من مجموعة أعمال قامت بإنتاجها بعد ولادة ابنها، حيث طبّقت أسلوبها الدقيق على مناظر مأخوذة من الغرب الأمريكي البعيد، عودةً منها إلى ألعاب طفولتها في أوروبا التي كانت متأثرةً بالمسلسلات التلفزيونية الأمريكية. يتيح لها هذا التباعد المزدوج معالجة قضايا شخصية والتطرق إلى الريادة النسائية والأدوار الجندرية في عالم ذكوري وعدائي.

تظهر المرأة في اللوحة مرتديةً زيّ حصان مُصمّم عادةً ليرتديه زوجان، لكن المرأة وحيدة هنا، تظهر وهي تجرّ مؤخرة الحصان خلفها في منظر طبيعي قاحل. اللجام الذي يُغطي فمها مُتصل بزمام تمسكه يد خفية، بينما تظهر عيناها مشاعر رعب وضيق. لا تجسد المرأة لدى برايس كنتور الحرية المطلقة المرتبطة بالغرب الأمريكي المتوحش وذكريات طفولتها، بل عيش حياة منضبطة في إذعان للأوامر والقوانين كضرورة للبقاء في ظل ظروف وجود جديدة.

אינגה פרייס קנטור, **אימון יבש**,
שמן וטמפרה על כותנה
Inge Pries Kantor, **Trockenübung**,
oil and tempera on cotton
إينجا برايس كنتور، **تمرين ع الناشف**،
زيت وتمبيرا على قطن

191×134 / 2003

שיר מורן
Shir Moran
شير موران

דגם פרחוני ממלא את שטח הציור של שיר מורן, באסתטיקה מתקתקה הנעה בין הנשי לילדותי ובין הפתייני לנאיבי. עמימות זו מתחזקת עם השימוש של האמנית בחומרים "של בנות", כמו טושים ולק ציפורניים. הציורים מתאפיינים בדגמים רועשים המתנגשים זה בזה ויוצרים מרחבים שטוחים וגדושים המשקפים את "אימת החלל הריק" (*horror vacui*). הדמויות הנשיות המאכלסות אותם נטמעות בדגמים באופן חלקי או מלא, כמפעילות מנגנון הסוואה של זיקית. הגלישה בין הדמות לרקע ובין עולם החי, הצומח והדומם יוצרת תחושה של זהות לא יציבה וחסרת גבולות ברורים.

בציור זה הדגם מכסה את הדמות כמעט לחלוטין, וחושף רק את העיניים, השיער וכפות הידיים של האמנית האוחזת בכלב שלה. הוא עדין אך בה־בעת משתלט ומסתיר – כעננת חלום המייצרת תחושת ריחוף. ההגדלה של השפה הגרפית־קישוטית, הלקוחה משרבוט במחברות או חוברת צביעה, מייצרת מפגש גופני מאוד, שכמו עוטף את הצופה ושואב אותו לתוך שדה אינסופי.

A floral pattern fills the composition of Shir Moran's painting, with a saccharine aesthetic that oscillates between the feminine and the childish, the seductive and the naïve. This ambiguity, typical of the artist's works, is amplified by her use of "girly" materials, such as markers and nail polish. The paintings are often characterized by busy, clashing patterns that create flat, dense spaces marked by *horror vacui* – the fear of empty space. The young women who inhabit them are partially or fully assimilated into the patterns, as if employing a chameleon-like camouflage mechanism. The fluidity between figure and background, and between the animal, floral, and inanimate worlds, creates a sense of an unstable identity with permeable boundaries.

Here, the pattern covers the figure almost entirely, revealing only the hair, hands, and eyes of the artist who is holding her dog. It is at once delicate and overwhelming – like a dreamy haze that evokes a sense of floating. The magnification of this graphic-decorative language, reminiscent of notebook scribbles or a coloring book, creates an almost physical encounter that envelops the viewer, pulling them into an infinite field.

أشكال زهور تملأ لوحة شير موران بجمالية رقيقة تتراوح بين أنوثة وبراءة، إغراء وسذاجة. يزداد هذا الغموض مع استخدام الفنانة لمواد "بناتية"، كالأقلام الملونة وطلاء الأظافر. تتميز اللوحات بأشكال صاخبة متضاربة تخلق مساحات مسطحة مكتظّة تتسم برهبة الفراغ. تندمج الشخصيات النسائية التي تسكن اللوحة في الأشكال، جزئيًا أو كليًا، كما لو كانت تُفعّل آلية تمويه، كالحرباء. يخلق التداخل بين الشخصية والخلفية وبين عالم الحيوان والنبات والجماد شعورًا بهوية غير مستقرة لا حدود واضحة لها.

يغطي الشكل الشخصية بشكل شبه تام في هذه اللوحة، دون الكشف سوى عن عيني الفنانة وشعرها ويديها وهي تحمل كلبها. الشكل رقيق لكنه في الوقت نفسه مهيمن وخافٍ - كسحابة حالمة تخلق شعورًا بالتحليق. تضخيم اللغة الجرافيكية-الزخرفية، المأخوذة من خربشة في دفتر أو كراسة تلوين، يخلق لقاءً جسديًا يبدو أنه يحيط بالمشاهد ويجذبه إلى حيز لا نهائي.

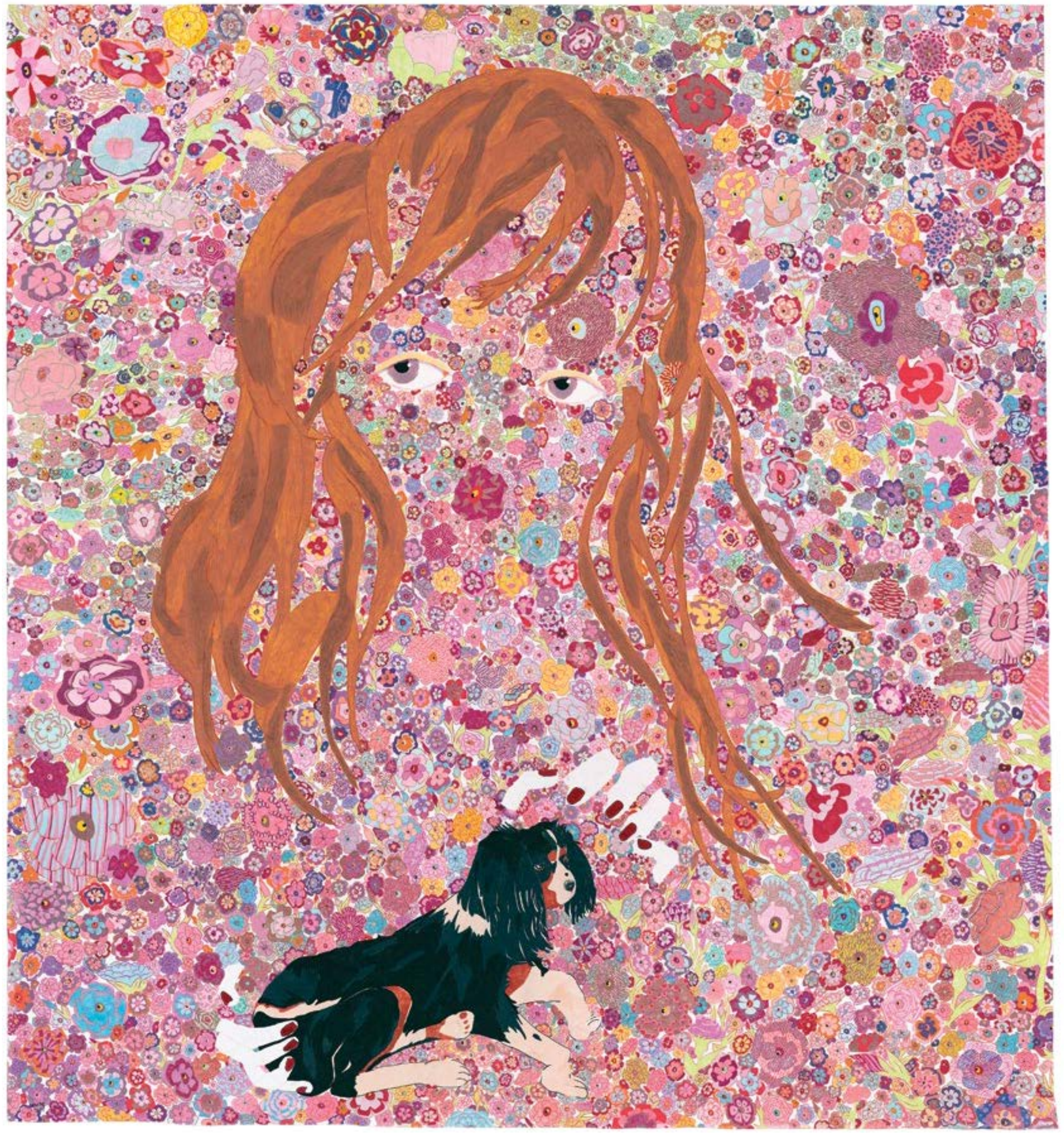

שיר מורן, **ילדה והכלב שלה**, טושים, עפרונות ולק על נייר
Shir Moran, **Girl and Her Dog**, markers, pencils, and nail polish on paper
شير موران، **بنت وكلبها**، أقلام ملونة، رصاص وطلاء أظافر على ورق

191×180 / 2013

מתן בן כנען
Matan Ben Cnaan
متان بن كنعان

בציוריו בונה מתן בן כנען סצנות בעלות מתח קולנועי, דרכן הוא עוסק במצבים מוסריים מורכבים וביחסים בין־אישיים. בן כנען שואב השראה רבה מסיפורי התנ״ך ומתרגם אותם לנראות יומיומית הנטועה במציאות העכשווית המקומית. ציור זה, שזכה בפרס הראשון בתחרות הדיוקנאות של הנשיונל פורטרט גלרי בלונדון, מבוסס על סיפור בת יפתח. לפני צאתו למלחמה, נדר יפתח הגלעדי שאם ינצח בקרב יקריב את היצור החי הראשון שייצא מביתו לקבל את פניו. הציור מנציח את רגע הגילוי שהניצחון גבה ממנו את המחיר היקר מכל – את בתו.

הסצנה סטטית ומאופקת, נטולת מחוות רגשיות מופגנות. דומה שהדרמה בציור מתנקזת לניגוד בין האור החריף, שחוזר מאבני החצץ בבוהק מסנוור, לצללים המשתרגים שמטילים העצים. הנערה הצעירה מישירה אלינו מבט חף מפחד, ידה מונחת על כתף אביה שעיניו מכווצות אל מול השמש וידו אוחזת בקולר כלב ברמיזה לאלימות עצורה. זהו רגע של השלמה שבו הפור כבר נפל, רגע שאין ממנו חזרה.

In his paintings, Matan Ben Cnaan stages scenes of cinematic tension, through which he explores complex moral situations and interpersonal relationships. The artist draws inspiration from biblical stories, translating them into quotidian aesthetics grounded in contemporary local reality. This painting, which won the BP Portrait Award at London's National Portrait Gallery, is based on the story of Jephthah's daughter. Before going to war, Jephthah the Gileadite vowed that if he returned victorious, he would sacrifice the first living creature that came out of his home to greet him. The painting focuses on the realization that victory came at the ultimate cost: his daughter.

The scene is static and restrained, devoid of overt emotional gestures. The drama seems to converge into the contrast between the harsh light that reflects off the gravel and the intertwining shadows cast by the trees. The young girl looks unwaveringly at the viewer, her hand resting on the shoulder of her father. Squinting in the sunlight, he grips the collar of a large dog, like a hint of impending violence. This is a moment of acceptance, where the die has already been cast – a moment of no return.

يخلق متان بن كنعان في لوحاته مشاهدَ ذات توتر سينمائي يتناول من خلالها مواقف أخلاقية وعلاقات إنسانية. يستمدّ بن كنعان إلهامه من القصص التوراتية التي يُترجمها إلى واقع يومي متجذر في الحياة المحلية المعاصرة. لوحته المعروضة هنا, والتي فازت بالجائزة الأولى في مسابقة الـ National Portrait Gallery للبورتريهات, مستوحاة من قصة ابنة يفتاح الجلعادي, الذي نذر قبل خروجه إلى الحرب بأن يضحي بأول كائن حي سيخرج من بيته لاستقباله, إن انتصر في الحرب. تُخلّد اللوحة لحظة اكتشافه أن النصر قد كلفه أثمن ما يملك – ابنته.

المشهد ثابت وهادئ, خالٍ من أي تعبيرات عاطفية واضحة. يبدو أن الدراما في اللوحة تتلخص في التباين بين الضوء القوي, الذي ينعكس على الحصى بوهج ساطع, والظلال المتشابكة التي تُلقي بها الأشجار. توجه الفتاة نظرتها نحو المشاهد بجرأة ويدها مستريحة على كتف والدها الذي ضيّق عينيه في مواجهة الشمس, بينما تمسك يدها الأخرى طوق كلب في إشارة إلى عنف مكبوت. تجسد اللوحة لحظة تصالح مع ما لا رجعة عنه.

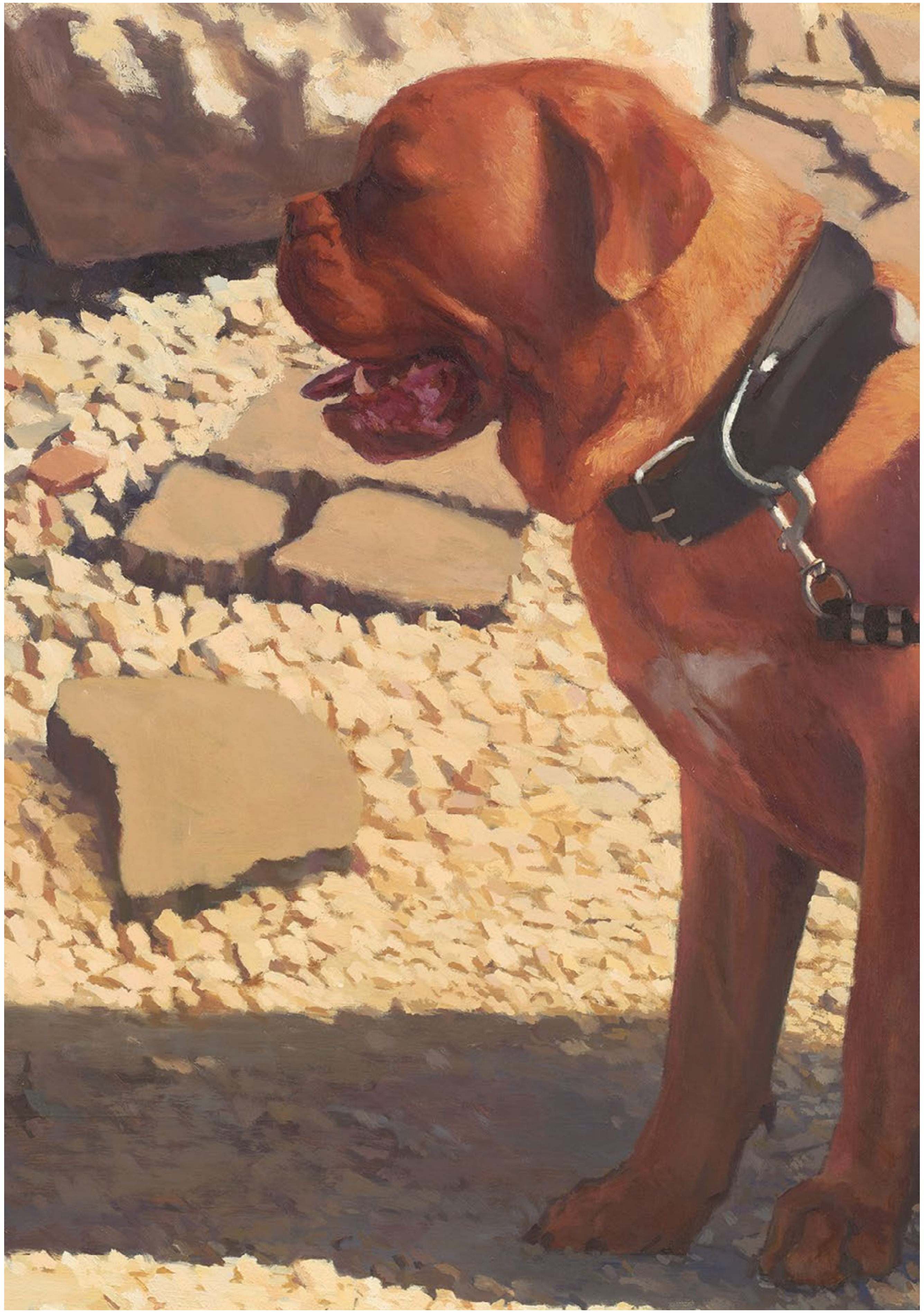

מתן בן כנען, **אנבל וגיא**, שמן על עץ
Matan Ben Cnaan, **Annabelle and Guy**,
oil on wooden panel
متان بن كنعان، **أنابيل وجاي**، زيت على خشب
120×140 / 2015

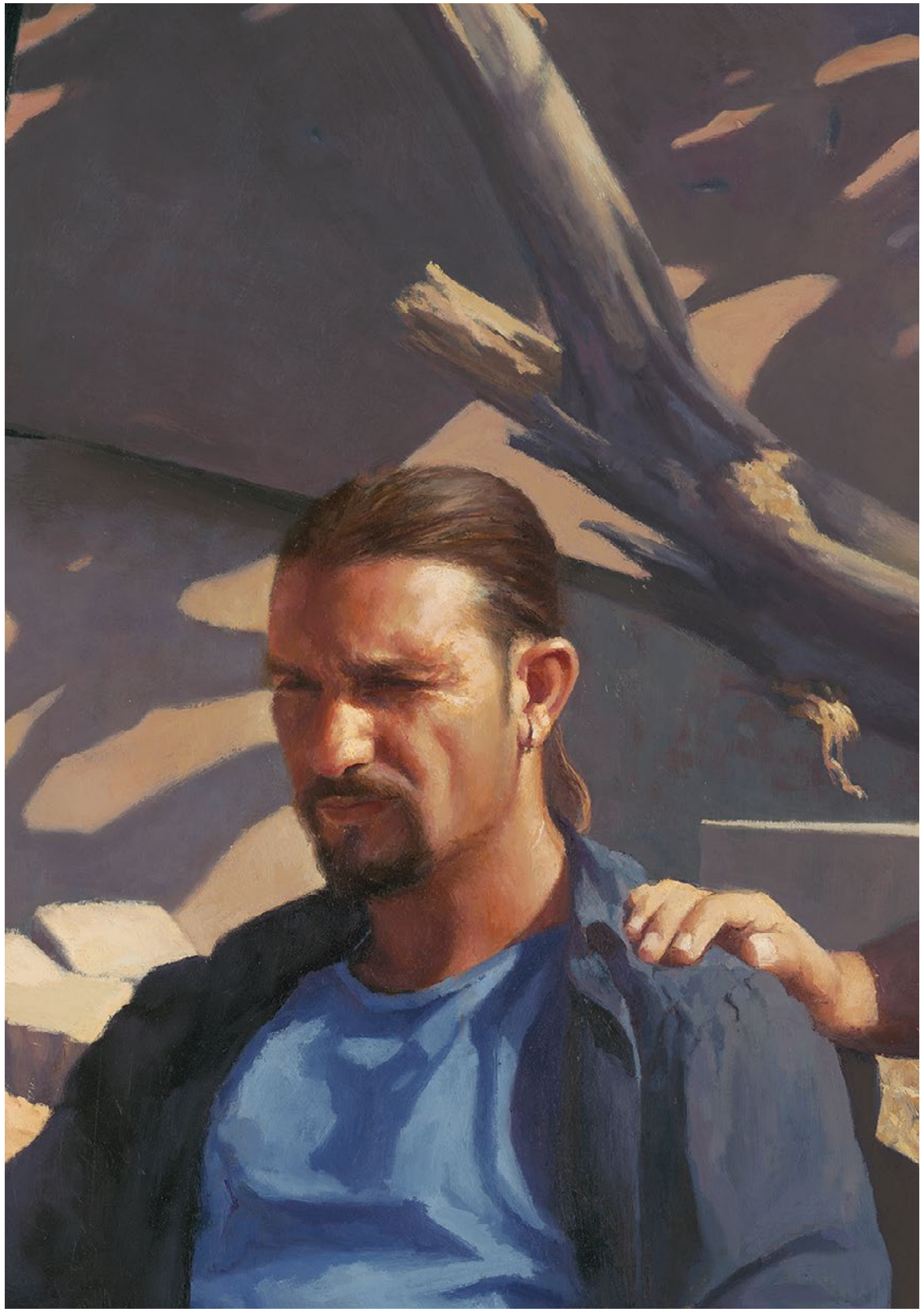

סמאח שחאדה
Samah Shihadi
سماح شحادة

רישומיה העדינים של סמאח שחאדה צומחים מהביוגרפי והקונקרטי וחורגים מהם לסצנות המהלכות קסם על הצופה. שחאדה שוזרת גישה היפר־ריאליסטית עם דימויים סימבוליים ומאגיים, המאפשרים לה לבטא ביקורת מורכבת כלפי מעגלי השייכות שבהם היא פועלת. כאמנית פלסטינית, עבודותיה עוסקות בזיכרון רב־דורי, אובדן ותלישות ובמקביל מציבות עמדה פמיניסטית נוכח החברה הערבית הפטריאכלית, מבלי להפנות גב למורשתה.

הרישום **בין החיים למוות** הוא דיוקן עצמי שבו מתוארת דמות נשית עטופה בבד לבן – רמז לטקס היטהרות או לחלופין לתכריכים. במרכז הקומפוזיציה היא אוחזת בגולגולת פרה אל מול אזור הרחם, פעולה היוצרת הקבלה חזותית בין סמל המוות לדימוי המייצג חיים ופוריות. הרישום, בשחור־לבן ישיר ונוקב, מציע ביקורת שקטה על תפיסת גוף האישה בחברה הערבית המסורתית, המצמצמת אותו לתפקידו ההולדתי, בעוד על אישה שאינה יולדת נגזר מעין "מוות חברתי".

Samah Shihadi's delicate drawings, which originate in the biographical and the concrete, transcend everyday reality with spellbinding scenes. Intertwining a hyper-realistic technique with symbolic and magical imagery allows her to express a nuanced critique of the circles of belonging within which she operates. As a Palestinian artist, Shihadi explores intergenerational memory, loss, and displacement in her work, while asserting a feminist position within patriarchal Arab society – without turning her back on her heritage.

Between Life and Death is a self-portrait that shows the artist wrapped in white cloth, suggestive of either a purification ritual or a shroud. At the center of the composition, she holds a cow's skull in line with her womb, creating a visual parallel between the symbol of death and the imagery of life and fertility. The meticulous drawing, in poignant black-and-white, offers a quiet critique of the attitude towards the female body in traditional Arab society, which reduces it to its reproductive role, while women who are unable to bear children are often condemned to a symbolic "social death."

تنبثق رسومات سماح شحادة الرقيقة عن الذاتي والملموس لتتجاوزه نحو مشاهد آسرة تسحر المشاهد. تمزج شحادة بين الواقعية المفرطة والصور الرمزية والسحرية، ما يتيح لها التعبير عن نقد عميق للحلقات التي تنتمي إليها. كونها فنانة فلسطينية، تتناول أعمالها الذاكرة المتوارثة عبر الأجيال، الفقدان والشعور بالانسلاخ، بينما تعبّر عن موقف نسوي تجاه المجتمع العربي الأبوي، دون الانسلاخ عن أصلها.

لوحتها، **بين الحياة والموت**، هي بورتريه ذاتي يصور امرأة ملتفّة بقطعة قماش بيضاء، في ما قد يكون إشارة إلى كفن أو إلى طقس تطهير. تحمل المرأة جمجمة بقرة أمام رحمها، ما يخلق توازيًا بصريًا بين رمز الموت ورمزية الحياة والخصوبة. تعرض اللوحة، بالأبيض والأسود الثاقب، نقدًا هادئًا لتصور جسد المرأة في المجتمع العربي التقليدي الذي يختزله إلى دوره الإنجابي، بينما يحكم على المرأة بضرب من ضروب "الموت الاجتماعي".

סמאח שחאדה, **בין החיים למוות**, פחם על נייר
Samah Shihadi, **Between Life and Death**, charcoal on paper
سماح شحادة، **بين الحياة والموت**، فحم على ورق
200×150 / 2019

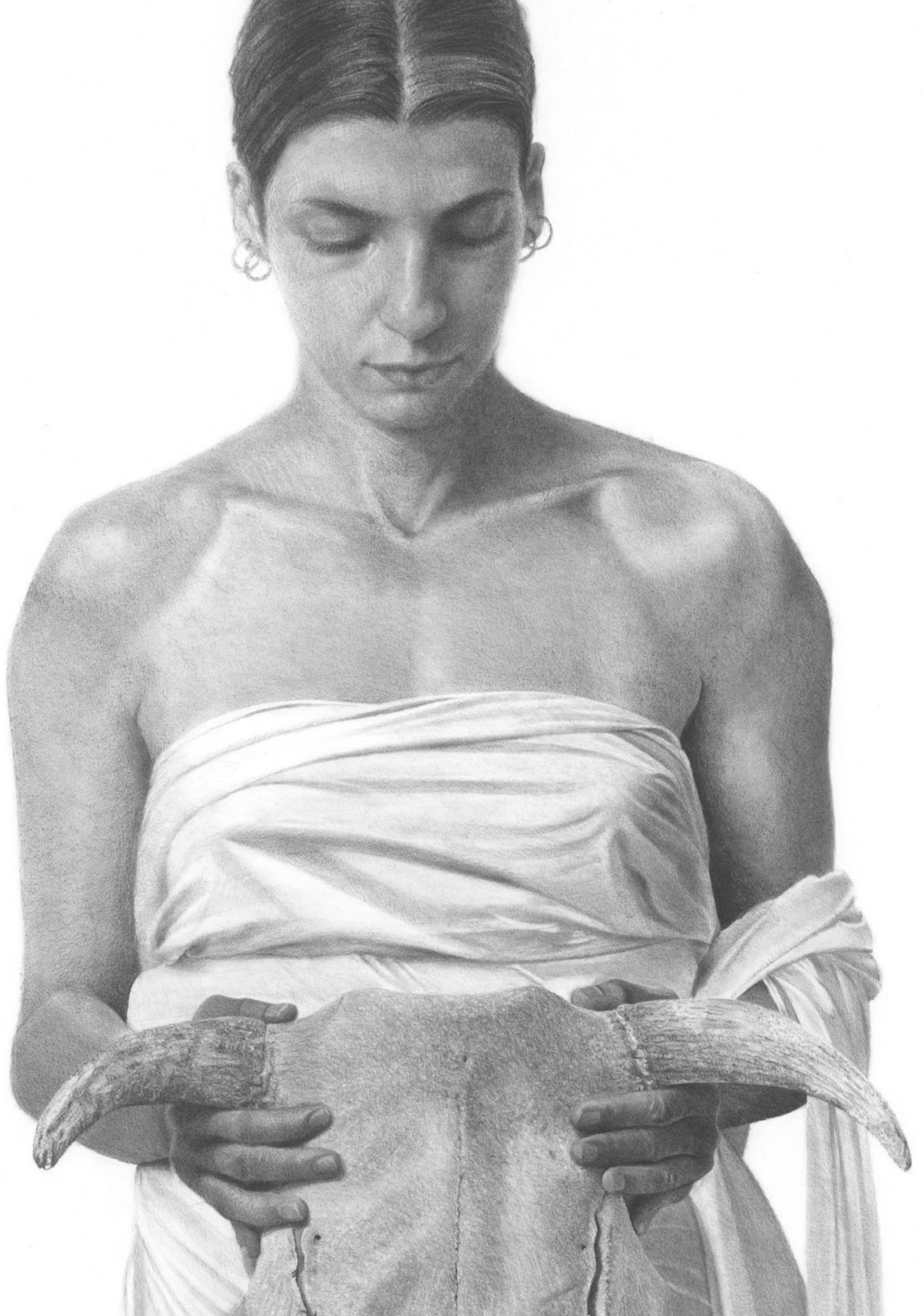

מיכאל ארגוב
Michael Argov
مايكل أرجوف

גוף עבודותיו של מיכאל ארגוב מורכב ממספר פרקי יצירה שמתאפיינים בסגנון ומבע שונים. פרקים אלה מהדהדים מגמות והתפתחויות באמנות המאה ה־20, אך לא פחות מכך, משקפים את נכונותו לפסוע בדרך של שינוי והתנסות במקום לדבוק בשפה אישית. עד אמצע שנות ה־50 יצר ארגוב בגישה פיגורטיבית־מודרניסטית, כאשר עם שובו לארץ משהות ממושכת בפריז החל לגבש סגנון מופשט בהשפעת האנפורמל הצרפתי.

בתוך שינויי השפה הציורית, אפשר לזקק מהות "ארגובית" המתבטאת בעיסוק בטקסטורות בעולם הדו־ממדי והשטוח של הציור, בצמצום צבעוני ובהפשטה של תיאורים יומיומיים. ציור זה של כפר ערבי מייצג את נקודת המפנה של ארגוב מציור פיגורטיבי למופשט. בסצנה המצוירת, שני גברים, חמור ובתי הכפר מתורגמים לקומפוזיציה של משטחי צבע וצורות, ללא ניסיון ליצור אשליית עומק. האור הים־תיכוני בא לידי ביטוי בסקאלה צבעונית שנעה בין לבן "מלוכלך", לגוני אדמה ארציים ולתכלת המאפיינים את האדריכלות המקומית.

Michael Argov's oeuvre consists of several creative chapters, each defined by a distinct style and mode of expression. These periods echo the trends and developments of 20th-century art, but no less significantly, they reflect Argov's willingness to pursue a path of change and experimentation rather than adhering to a signature personal language. His work was figurative-modernist until the mid-1950s when, following his return to Israel after a formative sojourn in Paris, he formulated a new abstract style influenced by the French Art Informel.

Despite these shifts and multiplicity, we can still distill an "Argovian" essence that comes across in his fascination with texture within the flat and two-dimensional world of painting, a restrained color palette, and the abstraction of everyday subject matter. This painting of an Arab village represents Argov's transition from figurative to abstract language. Here, the two men, the donkey, and village houses are translated into a composition of color and form, eschewing any attempt at the illusion of depth. The Mediterranean light is expressed through a range of "dirty" whites, earthy tones, and the light blue typical of local architecture.

تتألف مجموعة أعمال ميخائيل أرجوف من عدة مراحل إبداعية تميزت بأساليب وجماليات مختلفة تعكس اتجاهات وتطورات الفن في القرن العشرين، وفي الوقت نفسه تعكس رغبته في سلوك درب تغيير وتجريب بدل التشبث بلغة فنية شخصية. اتبّع أرجوف، حتى منتصف الخمسينيات، أسلوبًا انطباعيًا-حداثيًا، حتى عودته إلى إسرائيل من إقامة طويلة في باريس، عندما بدأ بصياغة أسلوب تجريدي متأثر بمدرسة الإنفورمال (Arte Informale) الفرنسية. من بين التغيرات التي طرأت على لغته في الرسم يمكننا استخلاص جوهر "أرجوفي" يتجلى في الانشغال بتكوينات ثنائية الأبعاد ومسطحة، اختزال الألوان وتجريد تفاصيل الحياة اليومية.

هذه اللوحة، التي تعرض قرية عربية، تمثل نقطة تحول في رسم ومقاربة أرجوف من الانطباعي إلى التجريدي: رجلان، حمار وبيوت القرية تترجَم إلى تكوينات شكلية مسطحّة ملونة، دون أي محاولة لخلق وهم بالعمق. يتجسدّ ضوء بحر المتوسط في مقياس لوني يتراوح بين الأبيض "القذر" ودرجات الألوان الترابية واللون الأزرق الذي يميز العمارة المحلية.

מיכאל ארגוב, **ללא כותרת**, שמן על בד
Michael Argov, **Untitled**, oil on canvas
ميخائيل أرجوف، **بلا عنوان**، زيت على خشب

127×160 / 1956

פאטמה שנאן
Fatma Shanan
فاطمة شنان

בעבודותיה של פאטמה שנאן השטיח מתפקד כאלמנט קונקרטי וסמלי הנושא משמעויות תרבותיות וביוגרפיות, ולא פחות מכך – כמרחב פעולה שבו היא מערערת על מוסכמות ובוחנת שאלות של זהות. מקורו במרחב התרבותי שבו גדלה שנאן, כאישה דרוזית שנולדה ויוצרת בישראל. בפעולה המקדימה את הציור, שאותה מגדירה האמנית כמעין "פרפורמנס אישי", היא שולפת את השטיח מההקשר הטבעי שלו ופורשת אותו במרחבים שונים לצד דמות נשית, לעיתים קרובות דמותה שלה.

בסצנות שהיא מעמידה, הגוף הנשי אוטונומי, פעיל ונוכח, ומערער את ההקבלה הסטראוטיפית בין שטיחים אורנמנטליים, נשים והאוריינט כסובייקטים פסיביים של המבט המתענג הגברי והמערבי. בתהליך הציור השטיח הופך מטריטוריה מגבילה למרחב של חופש אמנותי, שבו האמנית מבצעת מהלכי הפשטה, פירוק ופורמליזם המתכתבים עם תולדות הציור המודרני. בציור זה, השטיח מתבלט בעושר הציורי והצבעוני שלו כנגד חלל מונוכרומטי ריק, כאשר דמות האמנית רוכנת מעליו – ספק בוחנת את מעשה ידיה, ספק מתפללת.

In Fatma Shanan's works, the carpet functions as a concrete and symbolic element that carries cultural and biographical meanings, and no less than that – as a space of action in which she challenges conventions and examines questions of identity. It originates in the cultural space in which Shanan grew up, as a Druze woman born and working in Israel. In an action that precedes the painting, which the artist defines as a kind of "personal performance," she pulls the carpet out of its natural context and spreads it in different spaces alongside a female figure, often her own.

In the scenes she poses, the female body is autonomous, active, and present, subverting the stereotypical parallel between ornamental carpets, women, and the Orient as passive subjects of the male and Western gaze. In the process of painting, the carpet is transformed from a restrictive territory into a space of artistic freedom, in which the artist performs abstraction, deconstruction, and formalist acts that correspond with the history of Modern painting. In this painting, the carpet stands out in its pictorial and colorful richness against an empty monochromatic space, while the artist's figure leans over it – perhaps contemplating her handiwork, perhaps praying.

تمثل السجادة في أعمال فاطمة شنان عنصرًا ماديًا ورمزيًا يحمل دلالات ثقافية وذاتية، بل وأكثر من ذلك، فهي بمثابة فضاءٍ للفعل تتحدى فيه الأعراف وتستكشف قضايا الهوية. ينبع هذا العنصر من البيئة الثقافية التي نشأت فيها شنان، كامرأة درزية وُلدت وعملت في إسرائيل. وفي فعلٍ يسبق اللوحة، والذي تُعرّفه الفنانة بأنه نوعٌ من الأداء الشخصي، تُخرج شنان السجادة من سياقها الطبيعي وتنشرها في أماكن مختلفة بجانب شخصية أنثوية، غالبًا ما تكون هي نفسها.

في المشاهد التي ترسمها، يظهر الجسد الأنثوي مستقلاً وفاعلاً وحاضراً، متجاوزاً الصورة النمطية السائدة التي تربط بين السجاد المزخرف والنساء والشرق باعتبارهنّ موضوعات سلبية لنظرة المتعة الذكورية والغربية. في عملية الرسم، يتحول السجاد من مساحة مقيدة إلى فضاء من الحرية الفنية، حيث تُمارس الفنانة التجريد والتفكيك والشكلية، وهي حركات تتوافق مع تاريخ الرسم الحديث. في هذه اللوحة، يبرز السجاد بثرائه التصويري واللونيّ في مقابل مساحة أحادية اللون فارغة، بينما تنحني الفنانة فوقه – ربما تتأمل عملها، أو ربما تُصلي.

פאטמה שנאן, **דיוקן עצמי ושטיח 3**, שמן על בד
Fatma Shanan, **Self-Portrait and a Carpet 3**, oil on canvas
فاطمة شنان، **بورتريه ذاتي وسجادة 3**، زيت على قماش

200×130 / 2017

טלי מילשטיין
Tali Milstein
تالي ميلشتاين

בעבודותיה מתמקדת טלי מילשטיין בנקודות של שבר גופני ונפשי, כשהיא מפנה את המבט לעיתים אל גופה שלה ולעיתים אל מעגל חבריה ומכריה הקרוב. בציור זה האמנית מכניסה אותנו אל מרחב אינטימי, בסצנה קאמרית שבה הקומפוזיציה יוצרת הלימה בין גבולות החדר לגבולות הציור. הסצנה מבוססת על סדרת פריימים שצילמה בתקופת סגרי הקורונה. בני הזוג מתוארים ברגע המשקף תשישות של סוף יום סוער במערכת זוגית מתפוררת, יושבים ליד השולחן בפינת האוכל הצנועה ללא מגע או קשר עין ביניהם. הציור מאופק ונטול רגעי דרמה, בבחירה המהדהדת את הניתוק והריחוק הרגשי בין השניים. החתולה, המביטה ישירות בצופים כעדה אילמת להתפרקות התא המשפחתי, כמו מאשרת את נוכחותנו בחלל המחניק והטעון.

In her work, Tali Milstein focuses on points of physical and psychological vulnerability, directing her gaze at times to her own body and at other times toward her close circle of friends and acquaintances. In this painting, the artist portrays a domestic interior whose boundaries are identical to the border of the canvas, bringing us into this intimate scene. The painting is based on a series of frames she photographed during the COVID-19 lockdowns. The couple is depicted in a moment that embodies the exhaustion at the end of a turbulent day in a crumbling relationship, both sitting at a modest kitchen table without any physical or eye contact. The sensitive painting, which does not offer any dramatic catharsis, seems to capture the emotional detachment and distance between the two. The cat looks directly at the viewers, a silent witness to the disintegration of the family unit, as though confirming our presence within this stifling, charged space.

تتناول تالي ميلشتاين في أعمالها نقاط ضعف جسدية ونفسية، كما تنعكس في جسدها هي وفي أجساد من ينتمون إلى دائرة مقرّبيها. تصطحبنا الفنانة في هذه اللوحة إلى فضاء حميم يخلق التكوين فيه تناغمًا بين حدود الغرفة وحدود اللوحة. المشهد مستمدّ من سلسلة صور التقطتها خلال فترة إغلاق جائحة الكورونا. يظهر الزوجان في لحظة تعكس إرهاق نهاية يوم عاصف في علاقة زوجية متصدعة، وهما جالسين على طاولة في ركن الطعام المتواضع دون أي لمسة أو نظرة بينهما. تبدو اللوحة المتحفظة الخالية من الدراما، كما تجسيد للانقطاع العاطفي والتباعد بين الاثنين. القطة، التي تنظر إلى المشاهد مباشرةً كشاهدة صامتة على تفكك الأسرة، تبدو كأنها تصادق على وجودنا في الحيز الخانق والمشحون.

טלי מילשטיין, **I'm Not Sure About It Yet**, שמן על בד
Tali Milstein, **I'm Not Sure About It Yet**, oil on canvas
تالي ملشتاين، **I'm Not Sure About It Yet**، زيت على قماش

126×169 / 2020

אמנון דוד ער
Amnon David Ar
أمنون دافيد عار

אמנון דוד ער בוחן את המציאות העכשווית בסגנון ציור ריאליסטי שנשען על טכניקות מסורתיות, ורוקם דיאלוג בין הרגע הנוכחי למאסטרים הגדולים. כאן, הזוג הצעיר ואוסף החפצים החידתי שמקיף אותם מהדהדים את ציוריהם של יאן ורמיר וז'ורז' דה לה טור. הגבר מביט לעברנו, ידיו על כתפי אישה הישובה בגבה אליו, עיניה רואות־לא רואות מעבר לגבולות הציור. מהי החידה?

פרטי העיצוב האייקוניים ממקמים את הציור ברגע ובהקשר סוציואקונומי מסוים. זוהי אקלקטיות אצורה היטב שבה שטיח אפגני, שכמו נשלף מציורי טבע דומם הולנדיים, פוגש בכיסא הפסטיל של אירו ארניו – אייקון של עיצוב מודרניסטי עתידני. החלון המשתקף בפני השטח המבריקים של הכיסא הוא כמעט ציטוט ישיר מציורי וניטאס מן המאות ה־16 וה־17. שלט פרסומת משנות ה־20 שבו ילד שובב אוחז במכחול מייצג את האמן עצמו, כעד נעדר־נוכח בסצנה. השיחה דוממה, אולם הציור טעון בתחושה של תנועה חולפת ומציע קוסמוס שלם של מרקמים וחומרים.

In his work, Amnon David Ar examines contemporary reality through a realistic painting style rooted in traditional techniques, weaving a dialogue between the present and the Old Masters. Here, the young couple and the enigmatic collection of objects that surround them echo the works of Vermeer and Georges de La Tour. The man glances towards us, his hands resting on the shoulders of a woman seated with her back to him, her eyes gazing beyond the boundaries of the canvas. What is the riddle?

Iconic design objects ground the painting in a specific moment and socioeconomic context. This is a carefully curated eclecticism in which an Afghan rug that looks as if it were plucked from Dutch still life paintings meets Eero Aarnio's Pastil Chair – an icon of Space Age design. The reflection of the window in the chair's glossy surface is almost a direct quote of Vanitas paintings. A 1920s advertising poster with a mischievous boy holding a paintbrush represents the artist himself, an absent-present witness to the intimate scene. While the conversation has fallen silent, the painting is imbued with a sense of fleeting movement within an entire cosmos of textures and materiality.

يستكشف أمنون دافيد عار الواقع المعاصر بأسلوب رسم واقعي يعتمد على التقنيات التقليدية، ويثير حوارًا بين اللحظة الراهنة وبين أعمال كبار الفنانين. الزوجان الشابان، ومجموعة الأشياء الغريبة المحيطة بهما، تردد صدى لوحات يان فرمير وجورج دي لا تور. يوجه الشاب نظرته نحونا، واضعًا يديه على كتفي امرأة تجلس وظهرها إليه وعيناها تجولان في حيز هو خارج حدود اللوحة. ما اللغز؟

تفاصيل الديكور الداخلي تموضع اللوحة في سياق زمني واجتماعي-اقتصادي محدد، حيث تلتقي سجادة أفغانية، كما مأخوذة من لوحة طبيعة ساكنة هولندية، بكرسي إيرو أرنيو بألوان زاهية - رمز تصميم حداثي مستقبلي. النافذة المنعكسة على سطح الكرسي اللامع تكاد تكون اقتباسًا مباشرًا من لوحة فانيتاس؛ لوحة إعلانية من العشرينيات تُظهر صبيًا مرحًا يحمل فرشاة رسم تمثل الفنان نفسه كشاهد حاضر غائب على المشهد. الحوار صامت، لكن اللوحة مشحونة بحركة عابرة وتعرض عالماً كاملاً من الأنسجة والمواد.

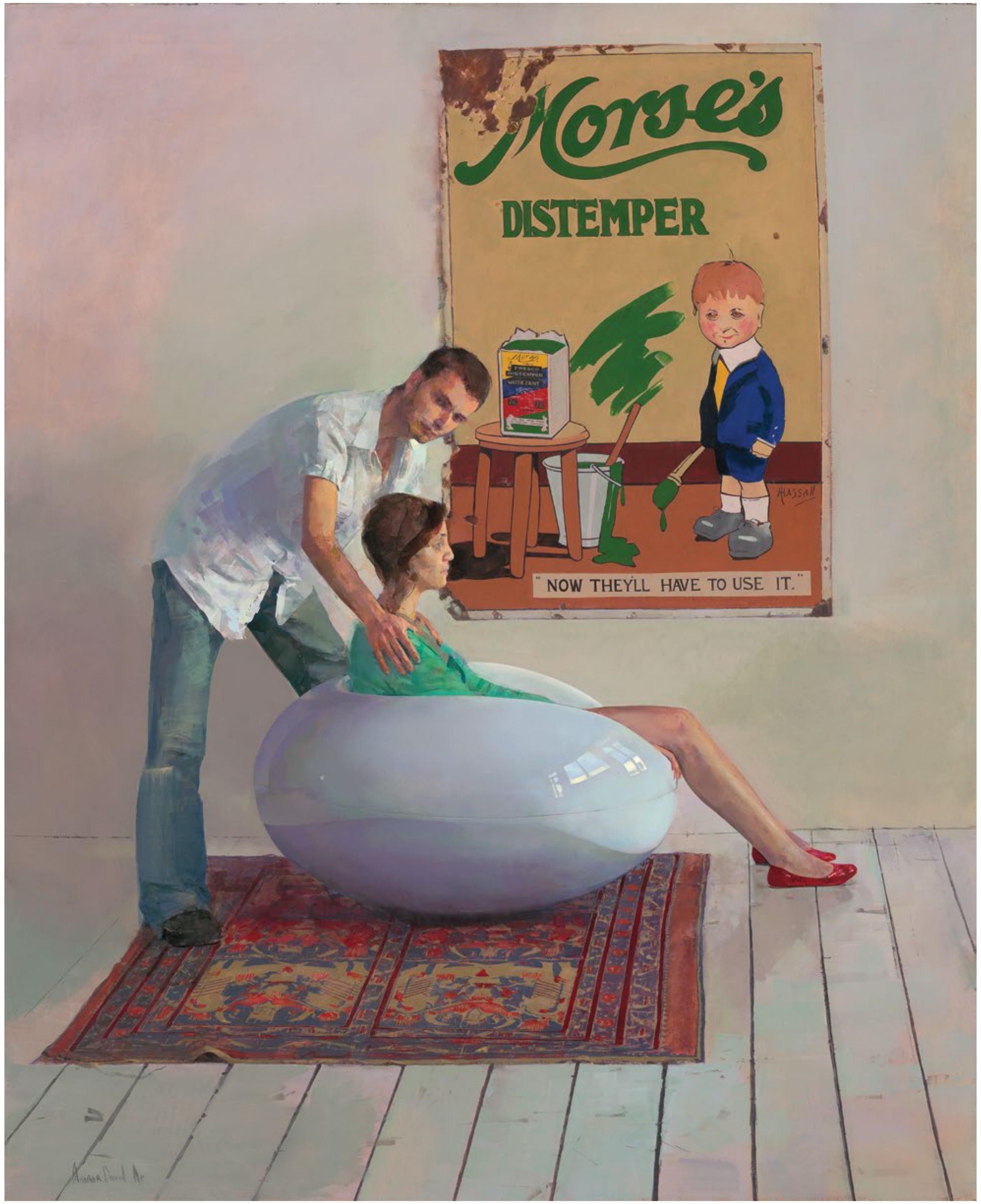

דוד אמנון ער, **חידה**, שמן על בד
Amnon David Ar, **A Riddle**, oil on canvas
أمنون دافيد عار، **حزّيرة**، زيت على خشب

165×131 / 2009

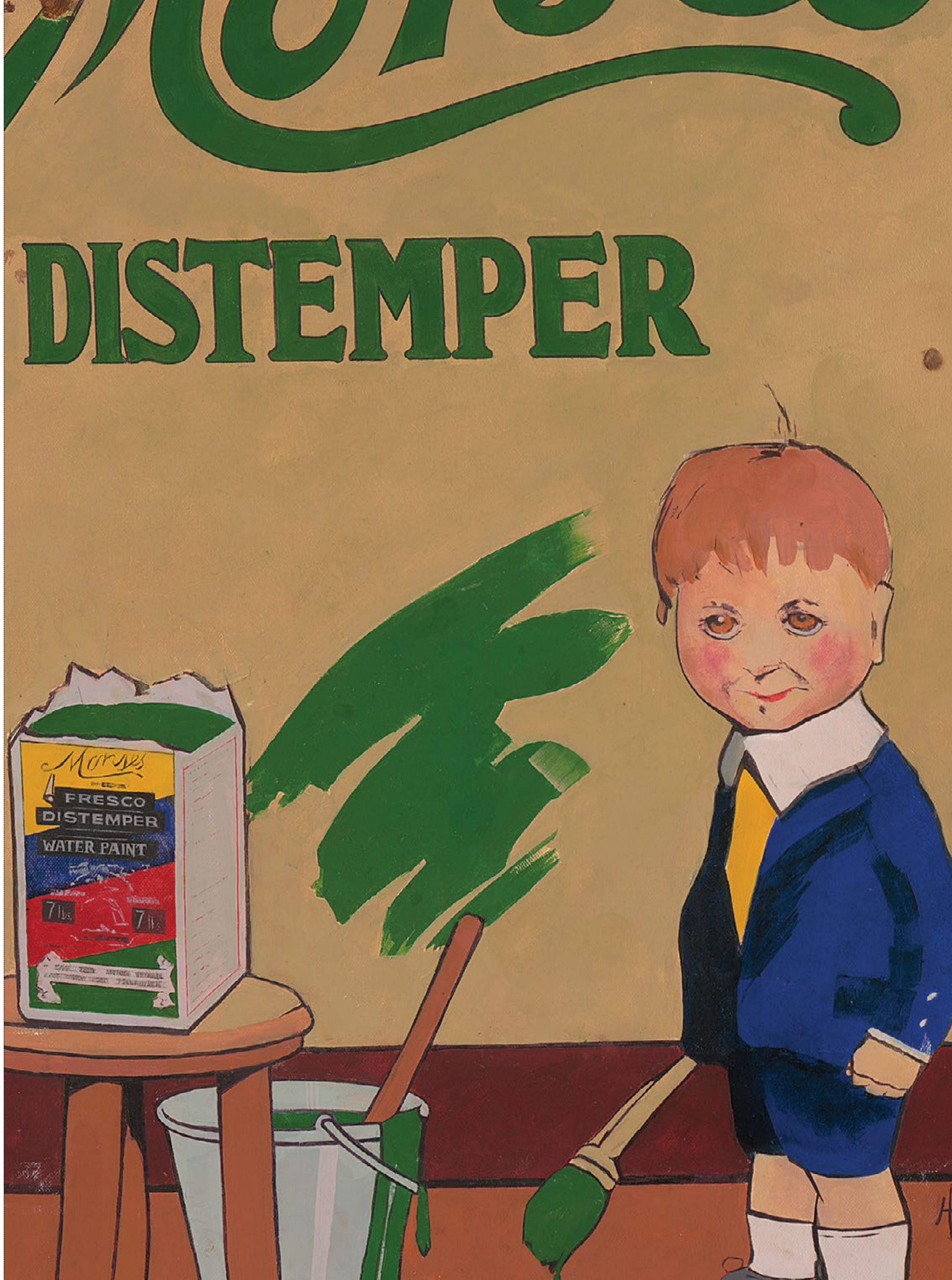

זוהר פריימן
Zohar Fraiman
زوهر فرايمان

זוהר פריימן עוסקת באפשרות לגבש זהות אותנטית בעידן של רשתות חברתיות ופלטפורמות דיגיטליות. בציוריה, נשים צעירות – טלפון נצחי אחוז בידיהן – מפוצלות ומוכפלות במעין קוביזם עכשווי, ספק תוצר של פילטר דיגיטלי, ספק מצבור של טיוטות וציטוטים ממקורות שונים. לא פעם, ייצוגים נשיים מתרבות פופולרית ומתולדות האמנות מבליחים בדיוקנאות כמעין דימויי רפאים – במקרה הזה, ציטוטים מעבודותיהם של בלתוס וקראווג'יו.

פריימן מציירת את האישה הצעירה ברגע של השהיית הטעימה הראשונה מהקינוח לטובת צילום "סלפי", כשהיא מוכפלת פיות, ידיים ועיניים, המתבוננות בדמותה ולא בעוגה. ההעמדה, הסטיילינג המוקפד והתיאום הצבעוני בין הפרחים, הלק והבגדים לעוגה, מעידים על ההסטה מרגע אותנטי של התענגות אל חוויית חיים המתווכת דרך מסכים. העוגה עצמה מאבדת מחשיבותה, בעוד שהבימוי העצמי של הפריים המושלם והצגת פעולת האכילה עבור הסמארטפון הם הנקודה שבה הסיפור מתחיל להתגבש – ומשקפים את ההרגלים הדיגיטליים בני זמננו.

Zohar Fraiman looks at the formulation and performance of identity in the age of social media and digital platforms. In her paintings, young women – an inescapable smartphone glued to their hands – are split and duplicated in a contemporary take on Cubism, part digital filter, part superimposition of drafts and quotes from numerous sources. Representations of women from popular culture and art history often infiltrate the portraits like conjured apparitions – in this instance, referencing Balthus and Caravaggio.

Fraiman depicts the young woman deferring the first bite of her dessert to pose for a "selfie," with multiplied mouths, hands, and eyes that are fixed upon her own likeness rather than the cake. The impeccable styling and color coordination between the flowers, nail polish, clothing, and cake disclose the shift from an authentic moment of indulgence to a life experienced through screens. The cake itself is sidelined, and the pursuit of the perfect frame while performing the act of eating for the smartphone is where the story starts to take shape – reflecting the digital habits of our time.

تتناول زوهر فرايمان إمكانية بلورة وتكوين هوية أصلية في عصر الشبكات الاجتماعية والمنصات الرقمية. تعرض لوحاتها شابات (لا تفارق الهواتف أيديهن) منقسمات ومزدوجات في ما يتراوح بين تكعيبية معاصرة، فلتر رقمي، ومجموعة مسودات واقتباسات من مصادر متنوعة. شخصيات نسائية من الثقافة الشعبية وتاريخ الفن تظهر في ألواحها غالبًا كأشكال شبحية مقتبسة من بالتوس وكارافاجيو هنا.

ترسم فرايمان الشابةَ لحظة توقفها عن تناول التحلاية لالتقاط صورة "سِلفي"، فمها ويديها وعينيها مزدوجة، تنظر إلى جسدها لا إلى الكعكة. وضعية الجلوس، الملابس، تناسق الألوان بين الزهور وطلاء الأظافر والملابس والكعكة، تشير إلى الانحراف عن لحظة استمتاع حقيقية إلى تجربة حياة تتواسطها الشاشات. الكعكة نفسها تفقد أهميتها، في حين أن التوجيه الذاتي لالتقاط الصورة الأمثل وتكريس فعل تناول الطعام للهاتف الذكي هما النقطة التي تبدأ فيها القصة بالتبلور وعكس عاداتنا الرقمية المعاصرة.

זוהר פריימן, **עוגת גבינה תפוזים**, שמן על בד
Zohar Fraiman, **Orangen Käsekuchen**, oil on canvas
زوهر فرايمان، **كعكة جبنة برتقال**، زيت على قماش
133×133 / 2022

מיה זר
Maia Zer
مايا زِر

עולם הצומח הוא נושא מרכזי בעבודותיה של מיה זר, המבוססות על התבוננות נטורליסטית ותפיסת עולם הומניסטית. אפשר לזהות בגוף העבודות שלה שתי גישות משלימות: תיאור טבע הנטוע במקום (כלומר, ״ציור נוף״) לצד בחינה של פריטים הנשלפים מסביבתם הטבעית ומקובצים יחד לכדי תיאור בוטני־מדעי כמעט.

הציור **פרדס** ממזג בין שתי הגישות הללו. למרות ממדיו, זהו נוף נטול מונומנטליות הפורש בפנינו שביל לפסיעה אינטימית בתוך חלקת טבע אידילית. הפרדס של זר מאגד אייקונים של הטבע הארץ־ישראלי: נציגים משבעת המינים ולצידם עצי הדר, כלניות, דוכיפת ונחליאלי. אף שלכאורה מדובר באתר קונקרטי, זהו מקבץ המבקש לזקק את הטבע המקומי לכדי סמליו ולתאר פיסת נוף מטונימית למקום. ועם זאת, הציור אינו מטאפורי וזר מקפידה להתרחק מהקשרים דתיים, דידקטיים, פוליטיים או ציניים. עבורה, זהות המקום כרוכה בחוויה אישית מאוד ובקשר בלתי אמצעי של רגש ויופי, שאותו היא מגדירה כ״שיר אהבה לטבע״.

The plant world is a central theme in Maia Zer's works, which are based on naturalistic observation and a humanistic worldview. Two complementary approaches can be identified in her body of work: a description of nature planted in a place (i.e., "landscape painting") alongside an examination of items that were removed from their natural environment and grouped together into an almost botanical-scientific description.

The painting **Orchard** merges these two approaches. Despite its dimensions, it is a landscape devoid of monumentality that opens up a path for an intimate walk through an idyllic piece of nature. Zer's orchard brings together icons of the nature of the Land of Israel: the Seven Species, along with citrus trees, anemones, hoopoe and wagtail. What seems like a concrete site is in fact a collection that distills local nature into its symbols and depicts a piece of landscape metonymic to the place. However, the painting is not metaphorical, and Zer is careful to distance herself from religious, didactic, political, or cynical associations. For her, the identity of a place involves a very personal experience and an immediate connection of emotion and beauty, which she defines as a "love poem to nature."

يُشكّل عالم النبات موضوعًا محوريًا في أعمال مايا زِر، التي تستند إلى الملاحظة الطبيعية ورؤية إنسانية للعالم تقترح تحديد منهجين متكاملين في أعمالها: وصف الطبيعة في مكانها (أي "رسم المناظر الطبيعية") إلى جانب دراسة العناصر التي تُنتزع من بيئتها الطبيعية وتُجمع معًا في وصف شبه علمي نباتي.

تجمع لوحة البستان بين هذين النهجين، وعلى الرغم من أبعادها تُصوّر مشهدًا طبيعيًا خاليًا من أي طابعٍ ضخم، يفتح أمامنا دربًا لنزهةٍ حميمة عبر بقعةٍ طبيعيةٍ ساحرة. يجمع بستان زِر رموزًا من طبيعة أرض إسرائيل: نباتات محلية توراتية، أشجار الحمضيات، شقائق النعمان، هدهد وذعرة. رغم أنها تبدو موقعًا ماديًا، إلا أنها مجموعةٌ تسعى إلى استخلاص جوهر الطبيعة المحلية في رموزها، وتصوير مشهدٍ طبيعيٍّ يُشير إلى المكان. مع ذلك، فاللوحة ليست مجازية، وتحرص زِر على النأي بنفسها عن أي دلالات دينية أو تعليمية أو سياسية أو حتى دلالاتٍ ساخرة. فبالنسبة لها، تنطوي هوية المكان على تجربةٍ شخصيةٍ عميقة، وارتباطٍ مباشرٍ بالعاطفة والجمال، وهو ما تُعرّفه بأنه "أغنية حبٍّ للطبيعة".

מיה זר, **פרדס**, שמן על בד פשתן
Maia Zer, **Orchard**, oil on linen
إكليل ميا، **بستان**، زيت على قماش كتان

165×289 / 2010

סיגל צברי מציבה סצנה אידילית של נערה מנגנת בגיטרה, מוקפת עצי פרי מלבלבים וציפורים, במרפסת של דירה מקומית. המפגש הזה מחדד את הפער בין עולם פנימי של יופי לבין המציאות החיצונית המשתקפת בקירות המתקלפים ובבנייני המגורים חסרי החן, שאליהם מפנה הנערה את גבה. הנערה השקועה בנגינה – בתה של האמנית – מהדהדת שרשרת ארוכה של תיאורי נערות הפורטות על כלי מיתר בתולדות האמנות, מוורמיר ופרנס הלס ועד מאנה ומאטיס. כחוליה נוספת במסורת של אמנות חזותית שמתמקדת באמנות המוזיקה הלא מוחשית, צברי מבקשת לגלם בחומר את הוואלס שנרמז בשם הציור דרך מקצבים והרמוניות של אור וצבע.

הציור ממזג נושאים מרכזיים ביצירתה של צברי, שמרבה לעסוק באימהות, נשיות וטבע. הצמחים בציוריה הם על פי רוב צמחי חוץ שהיא מגדלת בעצמה, לא באדמה אלא בדליים ועציצים בדירתה (כמו אלו שמתוארים כאן). בחירה זו מעלה שאלות על טריטוריות ומלאכות נשיות, על מעגל החיים ועל המתח שבין המרחב הביתי המגונן למרחבי הטבע.

Sigal Tsabari sets a serene scene of a girl playing the guitar, surrounded by blossoming fruit trees and birds, on the balcony of a local apartment. This juxtaposition underscores the contrast between an inner world of beauty and an external reality of peeling walls and dreary apartment buildings, to which the girl turns her back. Engrossed in her music, the girl – the artist's daughter – echoes a long lineage of young women playing stringed instruments in the history of art, from Vermeer and Frans Hals to Manet and Matisse. As another link in a visual art tradition that tries to capture the intangible art of music, Tsabari gives visual expression to the waltz suggested in the painting's title through the rhythms and harmonies of light and color.

The painting blends together central themes in Tsabari's work: motherhood, femininity, and nature. The plants in her paintings are mostly outdoor species she cultivates herself, not in the ground but in pots and buckets in her apartment (much like the ones depicted here). This choice introduces questions about feminine labor, crafts, and territories, about the circle of life, and the tension between the sheltering domestic space and the wildness of nature.

تعرض سيجال تسباري مشهدًا رعويًا وفيه فتاة تعزف على الغيتار محاطة بطيور وأشجار فاكهة مُزهرة على شرفة شقة محلية. يُبرز المشهد الفجوة بين العالم الداخلي الجميل والواقع الخارجي المُنعكس في الجدران المُتقشرة والمباني السكنية القبيحة التي تُدير الفتاة ظهرها لها. الفتاة المُنسابة في العزف (ابنة الفنانة) تُثير صدى سلسلة طويلة من تاريخ الفن تصور فتيات تعزفن على آلات وترية؛ من فيرمير وفرانتس هلس وحتى مانيه وماتيس. كحلقة وصل أخرى في تقليد فني بصري يُركّز على الفن الموسيقي غير الملموس، تسعى تسباري لتجسيد الفالس المُشار إليه في عنوان اللوحة من خلال إيقاعات وتناغمات الضوء واللون.

تدمج اللوحة مواضيع مركزية في أعمال تسباري، التي غالبًا ما تتناول الأمومة والأنوثة والطبيعة. غالبًا ما تعرض لوحاتها نباتات برية تزرعها بنفسها في دلاء وأوانٍ تضعها في شقتها (كالمصوّرة هنا). يثير هذا الخيار تساؤلات حول الأرض والحِرف النسائية، دورة الحياة، والتوتر بين البيتي الواقي والأحياز الطبيعية.

סיגל צברי
Sigal Tsabari
سيجال تسباري

סיגל צברי, **ואלס**, שמן על בד
Sigal Tsabari, **Waltz**, oil on canvas
سيجال تسباري، **فالس**، زيت على قماش

186.5×163.5 / 2011-2013

ואדים סטפנוב
Vadim Stepanov
فاديم ستبانوف

עבודותיו של ואדים סטפנוב מזמינות את הצופה להיכנס לעולם סוריאליסטי מסויט. שדים ומפלצות, חיות פרא, חרקים בתהליכי טרנספורמציה, דמויות אנושיות ומלאכים ממלאים נופים אפוקליפטיים קודרים, המהדהדים את מחוזות ילדותו באזור נידח בסיביר. הסצנות החידתיות גדושות באלימות, מיניות, מסתורין ופרברטיות אנרכיסטית, כמו נלקחו מחזיונות מיסטיים, מחזה או סיפורי אגדה שפשרם עלום.

בסגנון ציור מוקפד ומדויק, סטפנוב בונה את היצירה מישורים־מישורים; בכל אחד מהם התרחשויות דינמיות המובילות את עין הצופה על פני השטח, תוך התנגדות לאשליית עומק. העבודות משלבות את מקורות ההשראה הרבים שלו ללא היררכיה: מציורי איקונין רוסיים ועד קומיקס, מהירונימוס בוש ומיתולוגיות קדומות, ועד לאמן לאוניד פוריגין (שאצלו השתלם), שאגאל, קפקא ופולקלור רוסי. סטפנוב מתייחס לעבודות כאובייקטים שלמים ומכין בעצמו את הפאנלים לציורים, המסגרות, הטריפטיכים והפסלים בעבודת נגרות. היחס בין הפסלים, המזכירים צלמיות פולחן ואמנות נאיבית, לבין הציורים עתירי ההתרחשות, מחדד את תחושת העולם שהוא בורא, עולם שהדמויות הן גיבוריו.

Vadim Stepanov's works invite the viewer to enter a surreal, nightmarish world. Demons and monsters, wild animals, insects in the process of transformation, human figures and angels fill gloomy apocalyptic landscapes, echoing his childhood in a remote region of Siberia. The enigmatic scenes are full of violence, sexuality, mystery, and anarchic perversion, as if taken from mystical visions, a play, or fairy tales whose meaning and origin remain unknown.

In a meticulous painting style, Stepanov builds the work layer upon layer, where dynamic events lead the viewer's eye across the surface, resisting the illusion of depth. The works combine his many sources of inspiration without hierarchy: from Russian icon paintings to comics, from Hieronymus Bosch and ancient mythologies, to the artist Leonid Purygin (under whom he studied), Chagall, Kafka, and Russian folklore. Stepanov treats the works as complete objects and crafts the wooden panels, frames, triptychs, and sculptures himself. The relationship between the sculptures, which are reminiscent of cult figurines and naïve art, and the intricate paintings, sharpens the sense of the world he creates, a world whose characters are the heroes.

تدعو أعمال فاديم ستبانوف المشاهد إلى عالم سريالي كابوسي. تملأ الشياطين والوحوش والحيوانات البرية والحشرات في طور التحول, بالإضافة إلى الشخصيات البشرية والملائكة, مناظر طبيعية كئيبة كارثية, تعكس ذكريات طفولته في منطقة نائية من سيبيريا. تزخر المشاهد الغامضة بالعنف والجنس والغموض والانحراف الفوضوي, وكأنها مأخوذة من رؤى صوفية أو مسرحية أو حكايات خرافية مجهولة المعنى.

بأسلوب رسم دقيق ومتقن, يبني ستيبانوف أعماله طبقةً تلو الأخرى؛ ففي كل طبقة, تقود الأحداث الديناميكية عين المشاهد عبر السطح, متجنبةً وهم العمق. تجمع أعماله بين مصادر إلهامه المتعددة دون ترتيب هرمي: من لوحات الأيقونات الروسية إلى القصص المصورة, ومن هيرونيموس بوش والأساطير القديمة, إلى الفنان ليونيد بورجين (الذي تتلمذ على يديه), وشاغال, وكافكا, والفولكلور الروسي. يتعامل ستيبانوف مع أعماله كأشياء متكاملة, ويُعدّ بنفسه ألواح اللوحات, والإطارات, واللوحات الثلاثية, والمنحوتات باستخدام النجارة. العلاقة بين المنحوتات, التي تُذكّر بتماثيل الطقوس والفن الساذج, واللوحات, الغنية بالأحداث, تُعمّق الإحساس بالعالم الذي يُبدعه, عالمٌ أبطاله هم شخصياته.

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על בד
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on canvas
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على قماش
33.5×43.5 / 1990

ואדים סטפנוב
Vadim Stepanov
فاديم ستبانوف

עבודותיו של ואדים סטפנוב מזמינות את הצופה להיכנס לעולם סוריאליסטי מסויט. שדים ומפלצות, חיות פרא, חרקים בתהליכי טרנספורמציה, דמויות אנושיות ומלאכים ממלאים נופים אפוקליפטיים קודרים, המהדהדים את מחוזות ילדותו באזור נידח בסיביר. הסצנות החידתיות גדושות באלימות, מיניות, מסתורין ופרברטיות אנרכיסטית, כמו נלקחו מחזיונות מיסטיים, מחזה או סיפורי אגדה שפשרם עלום.

בסגנון ציור מוקפד ומדויק, סטפנוב בונה את היצירה מישורים־מישורים; בכל אחד מהם התרחשויות דינמיות המובילות את עין הצופה על פני השטח, תוך התנגדות לאשליית עומק. העבודות משלבות את מקורות ההשראה הרבים שלו ללא היררכיה: מציורי איקונין רוסיים ועד קומיקס, מהירונימוס בוש ומיתולוגיות קדומות, ועד לאמן לאוניד פוריגין (שאצלו השתלם), שאגאל, קפקא ופולקלור רוסי. סטפנוב מתייחס לעבודות כאובייקטים שלמים ומכין בעצמו את הפאנלים לציורים, המסגרות, הטריפטיכים והפסלים בעבודת נגרות. היחס בין הפסלים, המזכירים צלמיות פולחן ואמנות נאיבית, לבין הציורים עתירי ההתרחשות, מחדד את תחושת העולם שהוא בורא, עולם שהדמויות הן גיבוריו.

Vadim Stepanov's works invite the viewer to enter a surreal, nightmarish world. Demons and monsters, wild animals, insects in the process of transformation, human figures and angels fill gloomy apocalyptic landscapes, echoing his childhood in a remote region of Siberia. The enigmatic scenes are full of violence, sexuality, mystery, and anarchic perversion, as if taken from mystical visions, a play, or fairy tales whose meaning and origin remain unknown.

In a meticulous painting style, Stepanov builds the work layer upon layer, where dynamic events lead the viewer's eye across the surface, resisting the illusion of depth. The works combine his many sources of inspiration without hierarchy: from Russian icon paintings to comics, from Hieronymus Bosch and ancient mythologies, to the artist Leonid Purygin (under whom he studied), Chagall, Kafka, and Russian folklore. Stepanov treats the works as complete objects and crafts the wooden panels, frames, triptychs, and sculptures himself. The relationship between the sculptures, which are reminiscent of cult figurines and naïve art, and the intricate paintings, sharpens the sense of the world he creates, a world whose characters are the heroes.

تدعو أعمال فاديم ستبانوف المشاهد إلى عالم سريالي كابوسي. تملأ الشياطين والوحوش والحيوانات البرية والحشرات في طور التحول, بالإضافة إلى الشخصيات البشرية والملائكة, مناظر طبيعية كئيبة كارثية, تعكس ذكريات طفولته في منطقة نائية من سيبيريا. تزخر المشاهد الغامضة بالعنف والجنس والغموض والانحراف الفوضوي, وكأنها مأخوذة من رؤى صوفية أو مسرحية أو حكايات خرافية مجهولة المعنى.

بأسلوب رسم دقيق ومتقن, يبني ستيبانوف أعماله طبقةً تلو الأخرى؛ ففي كل طبقة, تقود الأحداث الديناميكية عين المشاهد عبر السطح, متجنبةً وهم العمق. تجمع أعماله بين مصادر إلهامه المتعددة دون ترتيب هرمي: من لوحات الأيقونات الروسية إلى القصص المصورة, ومن هيرونيموس بوش والأساطير القديمة, إلى الفنان ليونيد بورجين (الذي تتلمذ على يديه), وشاغال, وكافكا, والفولكلور الروسي. يتعامل ستيبانوف مع أعماله كأشياء متكاملة, ويُعدّ بنفسه ألواح اللوحات, والإطارات, واللوحات الثلاثية, والمنحوتات باستخدام النجارة. العلاقة بين المنحوتات, التي تُذكّر بتماثيل الطقوس والفن الساذج, واللوحات, الغنية بالأحداث, تُعمّق الإحساس بالعالم الذي يُبدعه, عالمٌ أبطاله هم شخصياته.

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על בד
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on canvas
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على قماش
33.5×43.5 / 1990

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על עץ
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on wooden panel
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على خشب
83×143 / 1996

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על בד
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on canvas
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على قماش
56×65 / 1990

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על עץ
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on wooden panel
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على خشب
113×120 / 1995

ואדים סטפנוב, **פאוסט, הפגישה הראשונה**, שמן על בד
Vadim Stepanov, **Faust, the First Meeting**, oil on canvas
فاديم ستبانوف، **فاوست، الموعد الأول**، زيت على قماش
120x110 / 2014

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על עץ
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on wooden panel
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على خشب
120.5×120.5 / 1999

ואדים סטפנוב, **ללא כותרת**, שמן על עץ
Vadim Stepanov, **Untitled**, oil on wooden panel
فاديم ستبانوف، **بلا عنوان**، زيت على خشب
113×136 / 2008

למידע נוסף אודות אמני ואמניות אוסף שיף
For further information about the collection artists
للمزيد من المعلومات عن فنانات وفناني المجموعة

www.dubishiffartcollection.com

ISBN 978-965-91100-5-6